

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№1 (112)
СІЧЕНЬ
2014 РОКУ**

Дорога Церкво Христова!

**Сердечно вітаю всіх
з Новим 2014 роком та Різдвом Христовим!**

У ці святкові дні ми знову згадуємо прекрасну і таємничу ніч, коли хори ангелів з величезною радістю оспівували велич приходу на землю Спасителя світу — Сина Божого, Котрий народився Немовлятком у найскромнішому місці землі — в яслах, «бо в заїзді їм місця не знайшлося».

Ця славна подія має надихати нас жити освяченим життям, нести Слово Боже людям з радістю та любов'ю, «Бо хлоп'ятко народилося нам, Син даний нам, і влада на раменах Його» (Іс. 9:6).

Тож нехай постійна присутність Ісуса Христа у вашому житті наповнює вас особливою радістю, надією та міцною вірою на перемогу над злом і гріхом.

Христос народився — славимо Його!

З повагою та молитвами про вас,

старший єпископ Церкви ХВЄУ
Михайло Паночко

«ЗА ЩО МЕНЕ Б'ЄШ?»

**«Якщо зле Я сказав, — покажи, що то зле, коли ж добре, — за що Мене б'єш?» (Ів. 18-23).
Ця фраза прозвучала з уст Господа в ніч Його страждань...**

Ніч на 30 листопада перевернула уявлення багатьох українців про тих, хто «недаремно носить меч», тобто про представників силових структур. Євангельський принцип: «Хочеш не боятися влади — роби добро... бо володар — Божий слуга тобі на добро... він месник злочинцеві» (Рим. 13:4) виконаний з точністю до навпаки.

Жорстоке побиття невинних людей ставить тих, хто це

вчинив, не тільки під кримінальну відповідальність державного закону, але й під осуд Закону Божого.

«За що Мене б'єш?» — звучить питання Христа до людей у формі та їх зверхників. Груба фізична сила завжди була ознакою безсилля — як окремої людини, так і владних структур. У Царя над царями «справедливість та право — підстава престолу Його» (Пс. 96-2).

Закликаю всіх, хто шанує Бога як єдиного Законодавця і Суддю, на безстроковий Молитовний Майдан України. Для молитви немає «Беркута», немає зачинених дверей і закритих сердець. Твій Молитовний Майдан там, де ти зараз.

Молімося щиро за Україну, за швидке одужання постраждалих, за духовне прозріння «царів і тих, хто при владі...» (1 Тим. 2:2).

Микола Синюк.

ПОДАРУНОК ДЛЯ ІСУСА

Разом з усім християнським світом ми відзначаємо Різдво Христове. Ми знаємо, що Ісус народився, але не це знання робить нас віруючими людьми. Багато називають себе віруючими. Але недостатньо знати про цю подію, необхідно одержати об'явлення про те, що Ісус народився в нашому житті. Знання не можуть змінити людину, це може зробити тільки віра. Називаючи себе віруючими, ми тим самим засвідчуємо, що ми не просто знаємо, але віримо в те, що Ісус Христос народився.

Деякі люди вважають, що народження Ісуса дає нам віру автоматично. «А віра — то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). Тобто ми очікуємо, що Він стане Спасителем нашого життя, що Він народиться в нашому житті. Бог зацікавлений в тому, щоб ми жили вірою. Біблія говорить: «Правда бо Божя з'являється в ній з віри в віру, як написано: «А праведний житиме вірою» (Рим. 1:17). І справді, дияволу достатньо вкрасти віру в людини, щоб вона перестала «жити». Без віри життя поступово покидає всі сфери життя людини. Віра не прийде від знання, вона прийде від глибокого об'явлення. Знання про Бога заважає багатьом пережити об'явлення про те, що Він живий. Тому люди не використовують свій шанс, не бажають докладати зусиль, щоб життя почало змінюватися на краще.

Навіщо ж Ісус народився? Для чого Він прийшов на землю? На це запитання можна відповісти по-різному: зцілювати, спасати, звільняти, рятувати ізраїльський народ... Але найголовніше — Він прийшов, щоб померти. Він переніс тяжкі випробування на землі. Пережив зраду, приниження, образу для того, щоб дати нам свободу, оздоровлення, «царську велич». Йому потрібно було зійти на землю, стати людиною, щоб ми могли піднятися. Ісус пролив Свою кров, щоб омити нас від гріха, дати нам Своє прізвище і укласти з нами заповіт. Ось мета, заради котрої Він народився.

Бог побачив нас такими, якими ми були, і запропонував нам Свою руку допомоги і серце, наповнене безмежною любов'ю. Це стало можливим завдяки крові, яка пролилася на Голгофському хресті.

Коли учні Ісуса пливли в човні, Він заснув. Почалася буря. Учні злякалися і кинулись будити Христа. Вони дивувалися, як Він міг спати посеред бурі. Він прокинувся, виявив, що в них не вистачає віри, і заборонив вітрові бушувати. У Святому Писанні ми можемо знайти ще багато дивовижних історій про чуда, які відбувалися в житті тих людей, котрі зустрічалися з Ним. Біблія говорить, що спасіння ми одержуємо лише коли увіримо. Не — коли будемо знати. Тільки вірою ми набуваємо спасіння. Він всемогутній, і Йому підвладне все. Але єдине, чого Він не може зробити, — це без нашої згоди народитися в нашому серці.

На Різдво люди дарують один одному подарунки. А що ми можемо подарувати Богові? Вдячність? Допомогу ближньому? Проповідь Євангелія? Так, все це подобається Йому. Але найкращий подарунок для Нього — це наші серця.

КОМІТЕТ ЦХВЄУ ОГЛОСИВ 2014-Й РОКОМ ХРИСТІЯНСЬКОЇ СІМ'І

На засіданні комітету ЦХВЄУ 12 грудня 2013 року старші пресвітери братства відзвітували про роботу за рік і визначилися із пріоритетом служіння на майбутнє — це мають бути сім'я та її цінності.

«Під час засідання було також прийнято рішення про проведення з'їзду ЦХВЄУ 20-23 травня 2014 року у місті Рівному, — повідомив старший єпископ Михайло Паночко. — Окрім того, наступний рік комітет оголосив Роком сім'ї».

За словами Михайла Степановича, було зроблено наголос на тому, щоб посилити духовну складову в праці з батьками. Нагадати віруючим, що відповідальність за виховання дітей лежить найперше на батьках: не на церкві, не на державі, а на татові й мамі. Братство має потурбуватися про християнську літературу для зміцнення підвалин сім'ї. На зібраннях і конференціях буде порушено теми щодо ролі батьків у вихованні дітей достойними християнами і громадянами.

«Нам сьогодні треба вкладати в дітей — це наш золотовалютний ресурс, наш резерв, і якщо ми його втрачимо, то втрачимо покоління. Треба зберегти його і для Бога, і для країни, і для самих себе», — наголосив служитель.

Під час засідання пастори обговорили суспільно-політичну ситуацію в країні, визначили дати проведення всеукраїнських і регіональних конференцій з різних напрямків служіння, розглянули інші актуальні питання з життя Церкви.

Прес-служба ЦХВЄУ.

ЗАКЛИКАЄМО ВЛАДУ ДО ДІАЛОГУ З СУСПІЛЬСТВОМ ТА МИРНИХ ПЕРЕГОВОРІВ

Старший єпископ ЦХВЄУ Михайло Паночко звернувся від імені братства до представників влади з оцінкою подій, що сталися в українській столиці 30 листопада та 1 грудня

ЗВЕРНЕННЯ з приводу ситуації, що склалася в суспільстві

З великим жалем та сердечним болем сприйняли вірні Церкви Християн Віри Євангельської України звістку про жорстоке побиття спецпідрозділом «Беркут» мирних протестувальників 30 листопада, серед яких більшість — молоді хлопці та дівчата, а також про провокації, що відбулися біля адміністративних будівель у м. Києві 1 грудня. Це яскравий доказ того, як в Україні знецінені людське

життя та здоров'я, грубо потоптані гідність та право людини.

Такі антиконституційні дії силових структур, неначе іскра, розпалили вогонь всенародного гніву. Ми дякуємо Богу за те, що наш український народ і тут виявив велику витримку і мирний характер протестів, що яскраво свідчить про його волелюбство та мудрість.

Закликаємо нашу владу проявити виваженість та мудрість і якомога швидше розв'язати питання, які схвилювали мільйони людей нашого краю, шляхом діалогу з суспільством та мирних переговорів.

Також просимо всіх християн у ці непрості дні продовжувати щиро молитися до Бога за нашу країну, бо доля України — в Його руках! Нехай Боже благословення зійде на Україну задля нинішнього і наступних поколінь!

МАХВЄ оголосила місяць молитви за Україну

Традиційно щомісяця Міжнародна Асамблея Християн Віри Євангельської (МАХВЄ) оголошує час посиленої молитви за служителів, духовне оновлення Церкви однієї або кількох країн, які є членами цієї християнської організації.

У грудні 2013 року був оголошений місячник молитви за Центр повного Євангелія Узбекистану і Асамблею Божу Киргизстану. Однак, з огляду на політичні події, що розгорнулися в Україні навколо євроінтеграційних процесів, до цього списку долучили і нашу країну.

Як зазначив секретар МАХВЄ Іванас Шкуліс, Україна нині як ніколи потребує молитви. «Уділі час молитві за Україну. Саме молитва — величезна сила на землі. Зроби це прямо зараз», — закликав Іванас Шкуліс читачів своєї інтернет-сторінки.

chve.org.ua.

ЧИ МОЖНА КРИТИКУВАТИ ВЛАДУ

«Останнім часом в християнських ЗМІ часто можна зустріти статті та висловлювання шановних християнських діячів про політичні події в країні, в цілому про владу і її рішення. Складається враження, ніби в Біблії немає вчення про шанобливе ставлення до Богом поставленої влади. Чи ставить Біблія кордони, які не можна переступати, коли ми беремося критикувати владу?».

Питання дуже важливе. Як примирити закони Небесного Царства і земного царства? У нашому історичному досвіді немає культури відносин християнина як громадянина і людини влади.

Безперечно, мова християнина, тон його промов зобов'язані бути гідними, мудрими, виявляти повагу до співрозмовника, ким би він не був: «Ніяке гниле слово нехай не виходить з уст ваших, а тільки добре для збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29).

Розгул атеїзму, через який пройшла вся країна, деформував особистість. Треба визнати цей факт. В історичному бугаї ненависті корениться наша аморальність. І коли ви стурбовані нешанобливим ставленням людей до влади, це достойно. Але в такій неповазі до народу помічені і люди влади. Питання правомірне: чи має право людина, наділена владою, брехати? Чи має право людина влади красти? Здійснювати насильство?

Наприклад, ви, християнин, виявляєте гріх крадіжки у свого сусіда. Скажете, що так робити не можна, Господь дав заповідь: «Не кради»! І раптом дізнається, що ваш сусід – голова міської Ради. Що робити? Згадайте «Хамелеон» Чехова. «Чия собачка. Чому без повідка. Чому сама, чому кусає людину?» – «Собака губернатора, начебто...» І ось поворот. «Хто ти? Чому на поліці. Чому собачку ображаєш?».

Ми не сумніваємося, що людина зобов'язана дотримуватися норм громадського порядку, законів країни. І сумніваємося, що ці самі норми також владні над людьми, наділеними владою. Це неправильно. Верховенство Закону над усіма соціальними групами суспільства, міста або країни непорушне. У Біблії не знайдете приписів про особливе ставлення до людей влади. Навпаки, Бог устами апостола Якова показує гріховність такого ставлення. Піднесення одних неминує веде до приниження інших. Господу Богу поклоняйся і Йому одному служи! «Бо коли до вашого зібрання ввійде чоловік із золотим перснем, у шаті блискучій, увійде й бідар у вбогім вбранні, і ви поглянете на того, хто в шаті блискучій, і скажете йому: Ти сідай вигідно отут, а бідареві прокажете: Ти стань там, чи сідай собі тут на підніжку моїм, то чи не стало між вами поділення, і не стали ви злудними суддями?» (Як. 2:2-4). Пієтет перед земною владою – це не заповідь Бога. Ось що говорить святий апостол Петро: «Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся, царя поважаєте» (1 Петр. 2:17). Прекрасна настанова. Шану як вираз визнання і поваги апостол, у першу чергу, наказує надавати всім, і лише в останню чергу – цареві.

Ось слова Закону в устах Ісуса Христа: «Учителю, котра заповідь найбільша в Законі? Він же промовив йому: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе. На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять» (Мт. 22:36-40).

Дивно. Поклонятися потрібно тільки Богу. Шанувати батька і матір. І ні слова про людей при владі. Хтось сказав: «Влада псує. Абсолютна влада псує абсолютно». Абсолютна влада виникає саме тоді, коли люди змішують поняття влади, яка від Бога, з людьми, наділеними повноваженнями.

Виникає питання. Якщо люди влади повинні дотримуватися закону, як і всі інші, хто контролює цей процес? Перед ким звітують люди влади? Хто може пред'явити людям влади звинувачення, зажадати звіту і винести покарання, коли люди влади використовують повноваження не за призначенням? Стаття 5 Конституції України гласить: «Україна є республікою. Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування».

Виходить, критика влади – це право і обов'язок громадянина України. А люди при владі зобов'язані виконувати вказівки народу. Народ вручає деяким людям повноваження, і народ позбавляє цих повноважень. Тому чиновник повинен дати дорогу народу, і міліціонер повинен бігти на допомогу людині, що потрапила в біду, і суддя повинен судити за законом, незважаючи на особу. Чиновник не має права ображатися на критику. Не має права критикувати народ. Він зобов'язаний служити народу. А народ не зобов'язаний служити чиновнику. Коли народ висловлює своє обурення, навіть якщо для цього виходить на майдани, він просто слідує нормі Конституції. Коли міліція б'є народ, вона скоює злочин.

Але залишимо Конституцію. Її все одно ніхто не читає. У християн є вища Конституція – Слово Боже. Апостоли свого часу були чутливі до голосу Духа Святого і вважали за честь постраждати за свідчення про Христа. Чому їм довелося постраждати? Тому що вони проявили непослух владі. «І відповіли їм Петро та Іван, та й сказали: Розсудіть, чи це справедливе було б перед Богом, щоб слухатись вас більш, як Бога?» (Дії 4:9). Ось де пролягає межа дозволеного і недозволеного. Чи слухаємо ми Бога? Чи слухняні Йому – навіть якщо при цьому порушуємо заборони влади земної.

Чесно глянемо правді в вічі. Ми німі, тому що нам миліший спокій, ніж жертвне виконання слова Господа. Нам миліше мовчання, бо воно не несе ніяких потрясінь. І влада вже без сорому визнає межі Царства Божого, місце Церкви. Адже це – ланки одного ланцюга, коли в послуху владі ми приймаємо її рішення за рішення Божі і ось вони вже не тільки регламентують територію твого проживання, але вони визначають межі твоїх думок, межі твоєї віри.

Господь Ісус Христос подає найкращий приклад святого життя на землі: «Проводирі ви сілні, що відіцдажуєте комаря, а верблюда ковтаєте! Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони зидирства й кривди!» (Мт. 23:24-25). Для ніжного слуху святого начальника це богохульство. Ці слова так обурили висококочилих «чекістів» в Юдеї, що вони переконали Пилата розп'яти Ісуса. Але ці слова – істина, їх промовляє «Бог, що прийшов у плоті»!

Або ось Його слово, звернене до начальників: «О змій, о роде гадючий, як ви втечете від засуду до геєнни?» (Мт. 23:33). І ще: «Чому мови Моєї ви не розумієте? Бо не можете чути ви слова Мого. Ваш батько диявол, і пожадливість батька свого ви виконувати хочете. Він був душолюб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить зо свого, бо він неправдомовець і батько неправди. А Мені ви не вірите, бо Я правду кажу» (Ів. 8:43-45).

Такі слова вимовляються в певному стані. І про Христа сказано так: «І спо-

глянув Він із гнівом на них, засмучений закам'янілістю їхніх сердець, і сказав чоловікові: Простягни свою руку! І той простяг, і рука йому стала здорова!» (Мр. 3:5). Отже, вираз критики, вияв незгоди, у тому числі і мирним протестом, у разі насильства, переслідування, утискання ближнього – природні. «Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ів. 15:13).

Чому ми, воїни Христові, здаємо позиції там, де нам не дозволено здавати, навіть якщо для цього доведеться скласти голови. Ми, християни, не претендуємо на територію держави. Ми – не політична партія. Ми не боремося за владу. Але чи готові ми відстоювати свою владу на території духа? Адже саме таке доручення нам дав наш Господь. «Ідіть по всьому світу і всьому створінню проповідуйте Євангеліє Царства Божого»!

Безперечно, наша мова, наші слова не повинні бути бездумним виразом емоцій, проявом гніву, тим більше ненависті. Християнина завжди вирізняє тверезість розуму, свобода від брехні, від влади тимчасової, гріховної, земної. «Поводьтеся мудро з чужими, використовуючи час. Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як ви маєте кожному відповідати» (Кол. 4:5-6). Як ми розуміємо це пастирське повчання? Чи не стало для нас нормою пристосуванство: «Моя хата скраю, я нічого не знаю».

А як вам таке слово святого апостола: «Духовна ж людина судить усе, а її судити не може ніхто. Бо хто розум Господній пізнав, який би його міг навчати? А ми маємо розум Христові!» (1 Кор. 2:15-16). Маючи розум Христові і маючи право судити про все, ми, природно, зобов'язані такі судження виносити на публічний простір. Хіба що розум Христові допомагає нам знайти нірку, в якій так затишно і, як «премудрому піскарєві, безпечно».

Але як тоді бути зі словами Господа: «Коли б Я сказав до безбожного: Безбожнику, ти конче помреш!», а ти не говорив би, щоб остерегти безбожного від дороги його, то він, несправедливий, помре за свій гріх, а його кров Я вимагати з твоєї руки» (Єз. 33:8).

Людина Божа зобов'язана розповісти людям, у тому числі і людям при владі, про Божі закони і про відповідальність за їх порушення. Ніяким представникам влади не дозволено порушувати закони Божі. Хто розповість їм про це? Це доручення Христа. А кожен, хто виконує Його доручення, – Його учень.

Розмірковуючи про місце християнина у громадянському суспільстві, згадаймо: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть. Блаженні вигнані за правду, бо їхнє Царство Небесне. Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами. Ви сіль землі. Коли сіль ізвітріє, то чим насолити їй? Не придасться вона вже нінащо, хіба щоб надвір була висипана та потоптана людьми. Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:9-16).

«Мир вам».

ПОКЛИКАННЯ

«Наше завдання – знайти Бога в тому, що ми пізнаємо, а не в тому, що ми не пізнаємо; Бог хоче, щоб ми Його усвідомили не в невіршених питаннях, а в рішеннях... Бог повинен пізнаватися не стільки на межі наших можливостей, як у гуцці життя», – сказав колись Дітріх Бонхєффер.

Цю цитату Бонхєффера можна віднести і до теми покликання. Для багатьох отримати покликання від Бога – значить бути висмикнутим зі звичного порядку речей. І, безперечно, іноді порядок речей повинен бути порушений. Авраам повинен був, слідує за покликанням, залишити Ур Халдейський. Іван та Яків кинули свої сіті, почувши заклик Христа. Хтось залишить перспективу роботу, щоб доглядати за бездомними дітьми, хтось стане місіонером і поїде у віддалену країну. Але це лише зовнішня сторона, зовнішні зміни. Набагато важливіше не те, що відбувається з нами, а те, що відбувається в нас. Без внутрішньої трансформації місіонерська подорож стане християнським видом туризму, а служіння в церкві – одним з багатьох видів соціальної активності.

Звісно, покликання потрібно осмислювати з сотеріологічної перспективи. Головне наше покликання – це покликання до спасіння. Тільки в цьому світлі можуть стати зрозумілими інші покликання нашого життя. Апостол Павло пише до ефесян: «... як і були ви покликані в одній надії вашого покликання» (Еф. 4:4). Ми покликані до спасіння. Наша життєва ситуація може бути частиною Божого покликання.

Апостол Павло застерігає віруючих Коринту: «Нехай тільки так ходить кожен, як кому Бог призначив, як Господь покликав його. І так усім Церквам я наказую. Хто покликаний був в обрізанні, нехай він того не цурається; чи покликаний хто в необрізанні, нехай не обрізується. Обрізання ніщо, і ніщо необрізання, а важливе дотримування Божих заповідей. Нехай кожен лишається в стані такому, в якому покликаний був. Чи покликаний був ти рабом? Не турбуйся про те. Але коли й можеш стати вільним, то використай краще це» (1 Кор. 7:17-21).

Ми можемо очікувати, що Бог нам накаже, як Авраамові, вийти з Уру Халдейського, але найчастіше Бог велить залишитися там, де ми були. Ми бажаємо зміни обставин, а Бог бажає зміни серця. Розмірковуючи про власне покликання, нам варто задатися питанням: «Як я можу використовувати свої здібності і свою ситуацію на славу Божу».

У більшості випадків покликання не потрібно шукати, воно дається в ту мить, коли ми схилиємося перед Христом. Не треба шукати особливих, екстраординарних здібностей. Нам вже дані здібності, які можна використовувати на благо ближніх і на славу Божу.

«ЗАВДАННЯ «ІТИ» МИ ЧАСТКОВО ВИКОНАЛИ, ТЕПЕР НАШЕ ЗАВДАННЯ – «НАВЧИТИ»

В головному офісі ЦХВЕУ відбулася нарада керівників відділів ЦХВЕУ. Керівники підсумували діяльність та узгодили основні плани на новий рік.

Звітну частину після молитви благословення, яку звершив єпископ Микола Синюк, розпочав Богдан Левицький інформацією про роботу з молоддю. 2013-го однією з найяскравіших подій цього служіння вже традиційно став Всеукраїнський з'їзд молоді ЦХВЕУ, який проходив 11-18 липня на базі табору відпочинку «Юність» поблизу м. Малина на Житомирщині. «Хоча цьогорік у табір приїхало дещо менше молоді, ніж звичайно, весь тиждень служінь пройшов дуже добре. Порадував рівень проповідників, виросла якість семінарів», – розповів Богдан Петрович. І зазначив, що наступного року Всеукраїнський молодіжний з'їзд заплановано на 9-16 липня.

Завідувач відділу освіти Віктор Вознюк повідомив про конференції, які проводились для освітян братства, про випуск посібника «Богослужбова практика», який презентували у червні, та про те, що нині ведеться активна робота з підготовки підручника для молоді. Стартували і нові навчальні програми для молодіжних лідерів, інші освітні проекти.

«Останнім часом Україна перебуває в топі новин світових ЗМІ. І сьогодні для молитви за Україну нам вдалося залучити п'ятидесятичлний об'єднання від Південної Африки до Скандинавії, – повідомив завідувач відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків Юрій Кулакевич. – У країнах Скандинавії дві християнські телекомпанії записали спеціальні програми із закликом до громадян молитися про ситуацію в Україні».

За словами Юрія Петровича, ЦХВЕУ регулярно виступає із заявами та зверненнями щодо важливих подій в країні, закликаючи владу схаменутися і не чинити насильницьких дій щодо мирних протестувальників, а народ – молитися.

Про роботу та розвиток довірених їм служінь розповіли завідувач відділу по

роботі з глухими Павло Смаль, відповідальний за відділ аудіо-відеослужіння Анатолій Коренівський.

Про дитяче служіння, діяльність недільних шкіл, літніх таборів та євангелізаційних заходів, а також про проблеми, з якими стикаються сьогодні сім'ї, і шляхи їх вирішення говорила Лариса Мурах.

Відповідальна за сестринське служіння ЦХВЕУ Людмила Степанченко зазначила, що християнки активні у всіх напрямках служіння церкви, у тому числі соціальному, дитячому, молодіжному тощо. Нинішнього року розпочав навчання вже п'ятий потік студенток за фахом «сестринське служіння».

Про роботу з підприємцями розповів завідувач відділу Сергій Вінковський: «Сьогодні у нас склалася добра команда підприємців з різних регіонів України, – поінформував він. – У той же час серед християн-підприємців не спостерігається активності: якщо підприємці фінансують якісь проекти, то здебільшого локально, на місцях. Єднатися на всеукраїнському рівні вони не поспішають, і для цього є ряд об'єктивних причин. Перш за все, несприятливі умови для благодійної діяльності в Україні».

Ведучий наради, завідувач місіонерського відділу єпископ Микола Синюк повідомив: протягом 2013 року відділ провів чотири масштабні регіональні конференції. Активно проводилася підготовка місіонерів, створювалися нові місійні точки. «Завдання Христа «іти» ми частково виконали, нині більше стоїть завдання «навчити», – сказав Микола Петрович. Він також накреслив перспективи розвитку служіння.

На завершення зустрічі віце-президент Асоціації «Еммануїл» Віталій Стебєнов розповів про діяльність цієї міжнародної громадської організації та закликав до співпраці.

chve.org.ua.

Василь Боєчко: Євромайдан, як лакмусовий папірець, показує, хто ми

Василь Боєчко – доктор теології, єпископ, пастор церкви ХВС у Львові, колишній релігійний дисидент. На його думку, Євромайдан організований за двома євангельськими принципами: не протився злу злом та не вибирай собі вождів. Тому події на Майдані – це народний спротив, і місія Церкви – бути у найбільш гарячих його точках.

яльними, якби не організовували численні підпільні друкарні, які друкували Євангелія та співаники. Так було тоді, так є частково і зараз. Але я не думаю, що такі люди представляють Церкву. Переконали, що більшість людей мають правильне бачення і позицію. Їхні молитви та активність мають велике значення.

– Виглядає на те, що позиції українських Церков продиктовані двома мотивами: релігійним – у людей, які вважають мітинги антибіблійною формою протесту, і політичним – під прикриттям релігійного – у людей, які насправді зміцнюють своїми заявами авторитаризм діючої влади. Наприклад, православний протоієрей Андрій Ткачов, попри свої заяви про гнилизну і влади, і опозиції, висловився, що Євромайдан – це законний народний гнів у незаконній формі. Що скажете на це?

– Це безглузда фраза. Яку законну форму він має на увазі, коли люди вступаються за свою гідність біблійним – ненасильницьким – способом? Вони ж не піднімають людей на кровопролиття. А який може бути ще спосіб? Я не згоден із такими заявами. Те, що деякі люди плутають ненасильницькі форми спротиву із насильницькими, – це наша духовна біда, духовна неграмотність, за якою слідує і політична неграмотність.

До одного з альманахів мене попросили написати статтю «Церква і політика». Ми часто розуміємо, що Церква абсолютно відділена від політики. Але для чого тоді такий герой віри як Йосип, що був другим після фараона? Якщо ти наділений духом Даниїла, Гедеона чи Йосипа, ти можеш цілу державу упокорити. Махатма Ганді, духовний і державний лідер Індії, не був християнином, але глибоко вивчав християнство. Він добився національної незалежності Індії, спираючись на вчення Христове. Саме Ганді сказав: «Коли я читаю Євангеліє, я хочу бути християнином, але коли я дивлюся на життя християн, я від них дистанціююся».

– Кожен українець повинен мати громадянську позицію і право на її вираження. Та попри це деякі християни зберігають позицію нейтральності. Чи не є це своєрідною формою байдужості до долі свого народу і де межа допустимої участі християн у політичному житті країни?

– Почну з того, що деякі люди не до кінця розуміють значення слова «благословляти». У харизматичних церквах це стало таким собі привітанням: «Будь благословенний!». Ще кажуть: «Боже, благослови нашого президента, наш уряд». Як ми можемо від Імені Бога благословляти беззаконня? Благословляти – означає промовляти добре слово, схвалювати. І так казати – означає переходити на бік владного свавілля, бути байдужим до кровопролиття, безчинства та корупції.

Люди цього не розуміють, розкидаючись словом «благослови». Коли Бог закликає благословляти навіть ворогів, то у такий спосіб Він заперечує всякі спроби образи чи прокляття. Ми в міру своїх сил і можливостей повинні робити все, але схаменути безчинних людей. «Коли твій ворог голодний – нагодуй його, напій його, бо роблячи так, ти згортаєш

розпечене вугілля на його голову». А якщо він не покається, то Божий гнів, як гаряче вугілля, буде падати на нього, бо лише так він зрозуміє застороги. Іншими словами, його совість пробудиться.

Є різниця між заграванням із владою і побажанням побожного життя в правді та істині, результатом чого є Боже благословення. Треба казати: «Живи так, щоб Бог тебе благословив». А людина вже зрозуміє сама, благословення вона чи ні.

– Тобто участь християнина в політиці – це роль морального санітара, який реагує на всяку несправедливість і водночас проголошує правду?

– Дуже показовий для нас приклад Івана Хрестителя. До нього приходили вояки – силова структура держави і запитували, що їм робити. «Нікого не ображайте, не наговорюйте неправди та вдовольняйтеся своєю платною», – казав він до них. Кілька слів, а скільки мудрості.

А згадаймо армію, яку сирийський цар послав, щоб спіймати Єлисея, а він помолвився, і Бог вдарив їх сліпотю. За Божим промислом цар нагодував воїнів і відпустив з миром. Написано, що ті полчища на ізраїльську землю більше не ходили. Такий поворот подій був як жар на їхню голову. Іван Хреститель не заохочує армію до саморозпуску, не закликає до хаосу, але просить, виконуючи свою правоохоронну місію, не чинити насильства. Відтак лишалося два варіанти: або головнокомандувач прислухається до вашої позиції і не спонукає до насильницьких дій, або вас з армії звільнять.

Коли ж Іван стояв перед нечестивим Іродом, його слова не були обтічними. Він прямо говорив, так би мовити, словом, як мечем, бив по найбільшій місці. «Не годиться тобі жити із дружиною твого брата», – казав він Іроду і за це поплатився життям. Але це був безстрашний герой християнства. Він не руйнував державу, але, бачачи вади, викривав їх.

– Релігійна позиція Церкви та політична позиція кожного окремого її члена – це, очевидно, різні речі. Відтак офіційно Церква може схвалювати вступ до Євросоюзу, однак поодинокі її члени мають право не погоджуватися з цим. Однак деякі люди не усвідомлюють такої різниці, намагаючись накласти позицію окремих людей чи групи людей на позицію всієї Церкви і навпаки. Як це співвіднести?

– Церква не має права бути аполітичною і не має права бути політичною. Це означає, що вона має своє стратегічне завдання від Господа. «Як Отець Мене послав, так і Я вас посилаю: «Ідіть по цілому світу і проповідуйте Євангеліє кожному творінню» (Мр. 16:15). Це стратегія Божої Церкви. Попри всі політичні перипетії, треба стежити, як ми виконуємо Господнє повеління.

Хоча в громадсько-політичному секторі п'ятидесятницька Церква не надто помітна, зате в плані євангелізації Сходу зробила неймовірно багато. Я стояв при джерелах євангелізації Росії. Був у складі місіонерської групи, яка їхала на заробітки в Тувинську Республіку. Наші брати і сестри служили місіонерами в Забайкаллі, Іркутській області, на Да-

лекому Сході, Колімі, на Чукотці та Камчатці. Коли ми проводили у Москві Перший з'їзд єпископів ХВС Російської Федерації, було 50 церков, а сьогодні їх кількість зросла майже до 2,5 тис. Я не скажу, що українська Церква повністю виконала своє повеління, але вона багато зробила.

Сьогодні Господь повертає її на Захід, який переживає духовний занепад. Чому б не стати для них тим світлом, чому б не пробудити в них дух християнства? Чому б не стати гальмом того безчинства? Кажуть, Захід хворіє на гомосексуалізм, але це неправда. Із 28 країн євроспільноти лише вісім прийняли й узаконили одностатеві шлюби. Отож наша стратегія – допомогти.

Нас потребують західні держави: Німеччина, Бельгія, Франція, – і просять посилати своїх місіонерів. Ось із таких міркувань я надаю перевагу європейському вектору. Не тому, що нам посплюється золоті яблука з дерев або манна буде падати з неба, а тому, що на передовій духовна справа – спасіння народу і відвернення від погібелі.

Які в нас можуть бути перспективи з Російською імперією? Державна Церква, яка завжди була найбільш немилосердною до євангельських християн, такою і лишилася. Вона була репресивною і ніколи не йшла на найменші поступки. Перед революцією 1917 року найбільші страждання, які витерпіла ще тоді нечисленна євангельська Церква, завдавалися з благословення святийшого Синоду. Але справа Божа не залежить від патріарха Кирила чи його оточення. Навіть у тісних обставинах Церква росте, зокрема, в азіатських країнах, де ведеться жорстке переслідування.

– Як ви гадаєте, Євромайдан – це явище суто народного волевиявлення чи спонукана від Бога?

– Коли Ізраїль переходив через Йордан, два покоління захотіли лишитися. Вони вже оселилися там і побудували кошари. Мойсей їм не заборонив, але попередив: «Пам'ятай, твій гріх тебе знайде». Він мав на увазі, що коли ви не підете далі і не допоможете тим 10 поколінням, то це буде на вашій совісті.

Щоб перемогти, треба бути солідарними. Часто Бог виховує людину через досвід помилок. Якщо людина не хоче послухатися Бога через Його Слово, Духа Святого, Бог допускає незгоди.

Нині Бог дав нам незалежну суверенну державу, але беззаконня вразило її. Корупція, підкуплені дипломи, безробіття, байдужість – усе це наростало. Тому Євромайдан – це божественно-народний спротив. Якщо люди по-доброму не слухаються, то Бог допускає тісні обставини. У Єгипті ізраїльський народ стогнав в молитві – так тяжко було працювати в неволі. Так було, допоки з'явився вождь, який покликав їх в пустелю. Однак вони не відразу погодилися. Якщо ти не хочеш дбати про свою свободу з духовного нахнення, то Я приведу тебе до цього через утиски.

В Україні настав такий час. Головне – щоб волевиявлення було контрольованим і щоб процес координували порядні лідери з Божим страхом, а не честолюбці. Тоді буде результат.

**Спілкувалася Ірина Наумець.
PISY.**

ЧИ ГОТОВА ЦЕРКВА ДО ЗУСТРІЧІ ГОСПОДА

Ми живемо в особливий час — пришествя Господа нашого Ісуса Христа стрімко наближається. Але чи готова Церква зустріти Господа? Чи готовий до цього я сам, чи готові моя сім'я, моя громада?

У Біблії читаємо: «Усе, що потрібно для життя та побожності, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою. Через них даровані нам цінні та великі обітниця, щоб нами ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від пожадливого світового тління. Тому докладіть до цього всю пильність і покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті — пізнання, а в пізнанні — стримання, а в стриманні — терпеливість, а в терпеливості — благочестя, а в благочесті — братерство, а в братерстві — любов» (2 Петр. 3-7).

Ми отримали благодать від Господа, а

з нею і все необхідне для життя. Господь вірний і праведний! Але як щодо нас?

Церква — надія для світу. Вона — як ковчег спасіння. Ной і вся його сім'я спаслися тому, що повірили в невидиме, повірили слову Господа і виконали Його волю. «Вірою Ной, як дістав був об'явлення про те, чого ще не бачив, побоюючись, зробив ковчега, щоб дім свій спасти, нею світ засудив він, і став спадкоємцем праведності, що з віри вона» (Євр. 11:7).

Надія Церкви — це посвячене, здорове лідерство. У тексті 2 М. 18:12-23 мова йде про пораду, яку Мойсееві дає його тесть, — вибрати собі помічників. Цей текст усім відомий, і зазвичай ми звертаємо увагу на слово «здібні». Звичайно, кожен пастор радий, якщо в його команді є здібні служителі. Коли пророк Самуїл прийшов у дім Ессея, щоб помазати одного із його синів на царя над Ізраїлем, він спершу звертав увагу на зовнішні риси. Але Бог дивиться глибше, не зупиняючись на видимих якостях.

Читаючи 18-й розділ Книги Вихід, ми бачимо, що слово «здібні» має глибше значення, ніж зазвичай розуміють.

По-перше, здібні люди — це насамперед ті, які бояться Бога. Історія Самуїла, Саула і Давида — приклад того, як проявляється богобоязливості. Боятися Бога не означає відчувати якийсь панічний страх перед Ним. Адже написано, що в любові нема страху (1 Ів. 4:18). Богобоязливості — це небажання засмучувати Того, кого любиш, небажання залишати дорогу, якою Господь веде тебе, небажання самому намагатися облаштувати своє життя.

Давид і Саул — два обранці, зовсім різні за своєю суттю. Давид був богобійним, тому Бог діяв в його житті. Давид не хотів сам впливати на свою долю, хоча багато разів міг власноруч усунути проблему, яка постійно переслідувала його. У кінцевому підсумку його богобійність дозволила йому залишитися у волі Божій до кінця попри всі його помилки. Богобійність — це якраз той стан людини, за якого вона

в змозі виконати волю Божу до кінця.

По-друге, здібні — це правдиві люди. Згадаймо, як Ісус охарактеризував Натаніла: «Ото справді ізраїльтянин, що немає в нім підступу!» (Ів. 1:47). Ці слова засвідчують, що в житті того чоловіка не було місця для підступу чи неправди.

А ситуація того часу була досить складною. Грецька культура проникла в Палестину. Законовчителі, побоюючись, що народ постійно буде опоганюватися від дотикання до поганства, вводили нові приписи і правила, виконуючи які, можна було б берегтися у святості. Але парадокс в тому, що чим більше правил вони вводили, тим складніше було їх виконувати.

Це було замкнуте коло. Тому Ісус і звинувачував фарисеїв в тому, що вони звальюють тягар на людей, котрий неможливо нести ні їм самим, ні, тим більше, простому народові. Не можна відділяти себе від народу. Тому юдеї того часу постійно стояли перед вибором: жити й лукавити, намагаючись здаватися праведним і ритуально

чистим, чи знаходити якусь іншу дорогу для того, щоб жити чесно. Натаніл, судячи зі свідчення Ісуса, якраз і знайшов таку можливість. Іншими словами, його віра була не в тому, щоб намагатися зберегти ритуальну чистоту, він розумів, що справжня віра в Бога — це не зовнішня форма, а внутрішня сутність. Тому він був вільний від того замкнутого кола, був чесним перед Богом, і не було в нім підступу.

По-третє, здібні люди — це ті, хто ненавидить зиск. Це стан серця. Це та внутрішня характеристика, яку бачить Бог. Як важливо мати правильний мотив у служінні. Що нами рухає? Бажання одержати фінансову підтримку, повагу оточуючих і престижне місце чи просто бажання служити, навіть попри матеріальні нестатки. Корисливі цілі — гріх, яким часто спокушуються служителі.

«Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обманило зайняття оливами, а поле їх не вродило б, позникала отара з кошари і не стало б в оборах худоби, — то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого!» (Ав. 3:17-18).

Володимир Шестипалов.

«І Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового. Щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманю та за лукавством до хитрого блуду, щоб були ми правдомовні в любові і в усьому зростали в Нього, а він – Голова, Христос. А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будувannya самого себе любов'ю» (Еф. 4:11-16).

Ми звикаємо до багатьох речей. До сонця, до повітря, яким дихаємо. У нас прекрасно працюють легені, і тому нам важко уявити, як дихають ті, у кого астма, які теж хотіли б так вільно дихати, але не можуть. Ми маємо руки і ноги, очі і вуха. Ми можемо нормально функціонувати. Але підійти у лікарню – і там ви побачите сотні, тисячі людей, у яких проблеми зі здоров'ям.

Так само ми звикаємо до Церкви. Коли Ісус сказав: «Я побудую Церкву Свою», Він мав на увазі не організацію чи збір юдеїв, які будуть по всьому світу розповідати про дивну ідею, народжену в Палестині. Він також не мав на увазі якусь організацію, що представлятиме інтереси тієї чи іншої групи людей, або ж організацію, яка пропагуватиме якусь ідеологію.

Він створив Церкву як живий організм, живе товариство для спілкування дітей Божих, які особисто зв'язані з Христом, які живуть з Ним, знають Його, зростають в Ньому, свідчать про Нього, які не можуть без Нього жити.

І апостол Павло говорить щонайменше про три причини, три призначення, три цілі, задля яких Церква існує. По-перше, це досягнення духовної зрілості її членів. По-друге – поширення Доброї Новини серед невірних. І нарешті – прославлення Ісуса Христа.

Якщо ми бачимо табличку з надписом «Медичний інститут», ми розуміємо, що це навчальний заклад, який готує фахівців, що добре розуміються на медицині. Але ж Церкву Ісус створив так само для того, щоб досягати певного результату, підготувати кваліфікованих фахівців. Церква – це не просто люди зібраніся, поговорили, поспівали, помолитися і розійшлися. Церква – це Божа установа, Божа інституція.

Досягнення духовної зрілості

Ісус Христос створив Церкву з певною ціллю. Церква має досягати певного результату. І саме цей результат показує духовну зрілість віруючої людини.

Читаючи в Біблії про досконалих людей, ми стикаємося щонайменше із трьома видами досконалості. Найперше це позиційна досконалість – Бог вже зробив нас досконалими з моменту, коли ми прийшли до Ісуса Христа. «Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується» (Євр. 10:14).

Коли ми приймаємо жертву Ісуса Христа вірою, вона зараховується нам. Спокutна жертва впливає безпосередньо на нас. Впливає так, що ми стаємо святими – і це святість самого Ісуса Христа.

Ще один вид досконалості – це так звана прославлена досконалість, яку ми отримуємо у вічності, коли зустрінемося з Ісусом Христом. «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного, і до десятків тисяч ангелів, і до Церкви первороджених, на небі написаних, і до Судді всіх до Бога, і до духів удосконалених праведників» (Євр. 12:22-23).

Це відбудеться, коли наше тіло звільниться від дії закону смерті, коли наш фізичний світ буде освітлений Богом. Це буде в останній день після суду, коли все закінчиться.

Третя ж досконалість, про яку багато разів нагадує Писання, – це практична досконалість.

Коли людина приходить до Ісуса Христа, Господь народжується в її серці, і тоді людина народжується згори. Починається процес, який називається освяченням, – ми уподібнюємося до Господа Ісуса Христа.

Про це говорив Ісус Христос: «Отож будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт. 5:48). Іншими словами, уподібнюйтеся до Нього. Навчіться бачити людей так, як бачить їх Він, відчувати так, як відчуває Він.

Багато людей не зважають на цей текст, мов-

ляв, ми не можемо стати абсолютно досконалими. Звісно, ми не станемо богами, але в тому значенні, про яке тут говорить Писання, це наша ціль – прагнути до досконалості.

«Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17).

Ап. Павло пише до Тимофія, коли дні його були пораховані. Перебуваючи в римській в'язниці, він чекав виконання вироку – страти. І він пише до Тимофія заповіт, щоб той прийняв і продовжив

Якщо ми не будемо знати Бога особисто, як Отця, якщо в нас не буде отих синівських почуттів, якщо ми не будемо тягнутися до Бога, від Якого отримали життя, значить, ми ще не християни, нам ще потрібно просити Бога, щоб Він народив нас, щоб Він дав нам народження згори.

Ніяка релігійність, ніякі побожні слова, ніяка зовнішня вивіска не допоможуть нам – тільки переміна серця вабить нас до Отця.

Коли учитель Закону Никодим прийшов потаємно до Ісуса і запитав, який набір правил, може запропонувати йому Ісус (бо правила давали всі

ПРИЗНАЧЕННЯ ЦЕРКВИ

його працю. І каже: якщо ти хочеш, щоб люди жили праведно, у тебе є для цього інструмент – Слово, Писання, яке натхнене Богом. Тільки коли це Слово буде діяти в нашому житті, ми будемо зростати в досконалості і зрілості.

«Його ми проповідуємо, нагадуючи кожній людині й навчаючи кожну людину всякої мудрості, щоб учинити кожну людину досконалою в Христі» (Кол. 1:28).

Апостол Павло не займається організацією якихось великих заходів, ні, але він проповідує, нагадуючи кожній людині й навчаючи кожну людину всякої мудрості.

Це простий механізм, показаний на сторінках Біблії. Ісус створює Церкву, щоб люди, які туди прийдуть, змогли отримувати достатньо поживи і зростати в досконалості. Служителі повинні давати всю необхідну поживу для того, щоб люди могли зростати. Це їхнє головне завдання.

Три рівні духовного зростання

«Пишу я вам, дітоньки, що гріхи вам прощаються ради Ймення Його. Пишу вам, батьки, бо ви пізнали Того, Хто від початку. Пишу вам, юнаки, бо перемогли ви лукавого. Пишу, діти, вам, бо ви пізнали Отця. Я писав вам, батьки, бо ви пізнали Того, Хто від початку. Писав я до вас, юнаки, бо міцні ви, і Слово Боже в вас пробуває, і лукавого перемогли ви» (1 Ів. 2:12-14).

Апостол Іван написав це послання досить пізно, у 90-х роках, коли всі апостоли вже відійшли до Господа. І він описує кілька рівнів духовного зростання віруючої людини.

Перший рівень – це діти, ті, яким прощено гріхи, бо вони покалися в них перед Господом, і які знають Отця.

Якщо людині не прощений її гріх, вона не може бути дитиною Божою. Чи знаємо ми Бога як свого Отця? Не просто знаємо, що Він існує, що люди колись дадуть звіт перед Ним. Але чи знаємо ми Бога, як дитина знає свого Батька? Чи знаємо Його як рідного, як Того, частина Кого живе в нашому серці? Ось що значить бути віруючим. Ось що значить досягти першого рівня духовної зрілості.

Сьогодні багато людей називають себе християнами, але, на жаль, не знають Бога як Отця. Вони чужі, вони прийняли християнство як ідеологію. Їм, може, й шкода розп'ятого Христа, а може, їм набридло жити в багні, і саме тому вони потягнулися до Бога. Але поки ми не будемо звертатися до Нього: «Авва-Отче», ми не станемо Його дітьми. Ми не станемо на цю першу сходинку, якими б активними не були, в якій би правильній церкві не перебували.

юдейські вчителі), Ісус відповів, що ніяких правил Никодим не отримає, що все, що потрібно, – це прийняти життя Господа, Його стандарти. Ось чому Ісус говорить: «Хто не народиться згори, від води і духа, той не зможе увійти в Царство Боже».

Другий рівень – це юнаки. Це люди, які зійшли на вищий щабель духовного розвитку, вищий ступінь пізнання Бога. «Пишу вам юнаки, бо ви перемогли лукавого».

Одна річ – знати Бога як Отця, а друга – практично жити і чинити так, як Він навчає. Хоча діти знають Отця, вони все ще вразливі, ними ще може захитати вітер якогось лжевчення, земля під їхніми ногами ще часто хитка. Вони іноді розгублені, вони можуть заблудитися, потрапити під чийсь неправильний вплив.

Але коли людина зміцніє, у неї з'являється більше спроможності. «Ви сильні, і слово Боже перебуває у вас». Якщо дітей-немовлят Слово Боже тільки торкнулося – і вони почали почуватися частиною Бога, то юнаки – це люди, в яких Слово Боже вже перебуває. Це наше завдання. Це ціль кожного з нас, це ціль Церкви – жити так, щоб Слово Боже в нас перебувало.

Зрілість стає можливою в результаті тривалого процесу. Якщо дитинка щойно народилась, від неї не чекають, що вона вже наступного дня почне ходити і говорити. Є певний час, коли вона повинна почати ходити. Але протягом усього цього часу її активно годують, забезпечують усім необхідним, щоб вона могла рости.

Ось чому живлення (насичення) Словом Божим – процес, який займає все наше життя. Є рослини, які ростуть швидко, наприклад редиска; посяли, за місяць вона виросла – і зібрали плоди. А от дубові потрібно близько 50 років, щоб він зміцнів.

А ми чомусь думаємо що Слово Боже має змінити нас за один вечір. Насправді ж для того, щоб ми зміцніли, нам потрібно систематично, постійно перебувати в ньому, жити ним, керуватися ним, наповнятися ним. І лише тоді ми зійдемо на другий рівень духовної зрілості. Юнаки вміють перемагати, їх уже важко обманути, вони вже досвідчені.

Коли Ісус був у пустині, Він не казав дияволу, мовляв, зачекай, зараз Я дістану скрижалі, знайду, де це написано, і прочитаю тобі. Ні, Він був насичений, просякнутий цим Словом.

А що відбувається з нами, коли ми опиняємося в скрутних обставинах, потрапляємо в спокусу? Чим ми перемагаємо тоді, коли треба перемагати? Чи просякнути ми Божим Словом так, що готові перемагати лукавого? За чікими методами і принципами ми діємо?..

І третій рівень – це батьки, люди, які пізнали Того, Хто від початку. Мова йде про ту категорію віруючих людей, які не тільки стали дітьми Божими,

не тільки навчилися перемагати, але вони знають Бога більше, аніж лише інтелектуально. Це люди, які на практиці перевірили істину Його Слова. Які дійсно вміють побачити Божу дію скрізь і навколо. Це практики християнського життя. Це ті, які спроможні навертати інших. Які вже привели когось до Ісуса Христа, які живуть так, що люди, дивлячись на них, навертаються до Христа.

Немовляткові, яке щойно народилося, байдуже, якого кольору в нього пелюшки, в якому пологовому будинку воно народилося, якої фірми чи форми у нього візочок. Єдине, що йому потрібне, – це молоко. Ось чому Писання порівнює нас з немовлятами, яким потрібне молоко. Немовлятко весь час зайняте тим, щоб харчуватися молоком, живитися Словом. Якщо ми будемо застосовувати Слово в житті, оживляти його на практиці, ми будемо духовно зростати. Тоді ціль, яку Бог ставить перед Церквою, буде виконана.

Завдання Церкви полягає не в тому, щоб навчити нас якихось певних християнських правил (це роби, а це – ні), а щоб кожен з нас зміг відобразити характер Христа. А це відбувається тоді, коли ми проводимо час з Христом. Це щось більше, ніж просто сприйняття інформації. Щось більше, ніж виконання або невиконання чогось. Це особисті відносини, це особисте життя.

Набагато легше визначити: туди можна ходити, а туди ні; це можна робити, а це ні, і набагато важче налагодити особисті взаємини з Христом.

Апостол Павло говорить: ви можете досягнути релігійних висот, але найголовніше – ви повинні особисто навчитися відображати Христа у своєму житті.

Це і є наша мета. І її неможливо замінити нічим іншим. Це саме те завдання, заради якого Церква існує. І люди, які належать до Церкви повинні відображати Христа, проводити з Ним час, відображати Його характер, тому що вони – Його діти.

Духовна зрілість – це не те, що можна вибрати чи не вибрати. Якщо ми справді хочемо жити по-християнськи, почуватися в безпеці, бути стабільними – нам потрібно духовно зростати. Іншого вибору в нас нема. Інакше ми постійно будемо бігати з місця на місце. І сьогодні, на жаль, не бракує таких «бігунів». Вони не знають, у що вірять, не розуміють чіткої позиції Писання. Подивляться на одну церкву – ніби нічого, на іншу – і ця може бути. Сьогодні вони тут, завтра деінде. Вони не мають твердої основи.

Інші йдуть ще далі. Вони вважають, що взагалі неможливо мати якусь тверду основу. Добре тобі тут? Тут і будь. Недобре – їди до інших, шукай, де добре. І ходять: хтось до суботників, хтось – до баптистів, а хтось – це кудись...

Коли ми стаємо духовно зрілими, завжди приходить здатність любити людей, які оточують тебе. Бо люди можуть багато говорити про Божу істину, про Христа і водночас при цьому принижувати інших, зневажати, обмовляти, поширювати плітки... Так не можна робити.

Згідно з Писанням, непохитність у вірі завжди крокує разом з любов'ю до людей. Тому що істину можна говорити тільки з любов'ю. Натомість іноді можна почути щось на взірць: «Покайся, грішнику, бо в пеклі горітимеш...» Наче й істина, але де тут любов?

Навколо нас дуже багато людей, які мають потребу в істині. Але вони її зможуть сприйняти тільки тоді, коли ми будемо говорити з любов'ю. Коли вони побачать в нашому серці переживання за них, співчуття до них. Коли ми дивитимось на них як на тих, що гинуть, і простягнемо їм руку допомоги, коли будемо витрачати на них свій час, щоб допомогти їм побачити істину. Нам треба навчитися перестати бачити ворогів у своєму оточенні. Це ознака зрілої людини. Зріла людина бачить потреби інших і допомагає їм.

Зрілі люди служать в міру сили. «А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будувannya самого себе любов'ю». Якщо ми хочемо, щоб Церква могла виконувати Боже повеління, ми повинні проповідувати Євангеліє... Бог кожному з нас дав міру сили, щоб ми могли допомагати ближнім.

Церква – це не художня самодіяльність, не якась організація, яка розподіляє ролі, як в театрі. Ми повинні робити все, щоб проповідувати Слово Боже людям, які навколо нас.

Ще одна наша ціль – прославлення Спасителя. Церква не обертається навколо людей, Церква обертається навколо Бога. Він все і у всьому.

Відкриваючи характер Бога, апостол Павло написав: «О глибини багатства, і премудрості, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і не досліджені дороги Його! «Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був дорадник Йому? Або давніш Йому дав, і йому буде віддано?» Бо все з Нього, через Нього і для Нього! Йому слава навіки» (Рим. 11:33-36). Ось наша ціль, ось для чого ми живемо і діємо.

Підготував Олег Карп'юк.

МОТИВУЮЧА СИЛА

«А оце заповідь, постанови та закони, що наказав Господь, Бог ваш, щоб навчити вас виконувати їх у Краї, що ви переходите туди посісти його, щоб ти боявся Господа, Бога свого, щоб пильнувати всіх постанов його та заповідей його, що я наказую тобі, та й син твій, та син твого сина по всі дні життя твого, і щоб були довгі твої дні. І слухай, Ізраїлю, і пильнуй виконувати це, щоб було добре тобі, і щоб ви сильно розмножились, як прирік був Господь, Бог батьків твоїх, дати Край, що тече молоком та медом» (5 М. 6:1-3).

Історія людства знає багато прикладів, коли людина в безумстві зневажає Бога і в результаті гине жакливою смертю. Джон Ленон на вершині своєї слави сказав, що став популярнішим за Ісуса Христа. І незабаром його власний фанат застрелив його — щоб «прославитися» як людина, яка вбила «того, хто популярніший за Ісуса Христа». Якщо людина сміє порівнювати свою славу зі славою Божою, приходять відплата, тому що Бог сказав: «... іншому слави Своєї не дам» (Іс. 42:8).

Капітан «Титаніка» був настільки впевнений в надійності корабля, що гордо заявив: Сам Бог не потопить його. «Титанік» затонув у тому ж плаванні.

Коли ти мчиш автострадою і бачиш знаки, які попереджають, що міст попереду зруйнований, необхідно зсунути на гальма. Страх Господній в такі моменти відіграє роль гальма.

«Страх Господній — навчання премудрости, а перед славою скромність іде» (Пр. 15:33). Мудрість нерозривно пов'язана зі страхом Господнім. Багато людей не бояться грішити тому, що взагалі не думають, що прийде покарання, або ж вони впевнені, що зуміють якось уникнути його.

У багатьох громадських діячів проявляється певний синдром. Людина, заспокоєна своєю «славою і величчю», перестає слухати своїх друзів і близьких. І коли її попереджають, що треба «загальмувати», вона не чує. І впевнено крокує до своєї загибелі.

Так було з Наполеоном, з іншими відомими полководцями, з Адольфом Гітлером (поразка в Сталінградській битві — результат його самовпевненого рішення). Зрозуміло, що здебільшого такі речі трапляються з людьми світськими. На жаль, подібне ми бачимо і в Церкві. Людина впливається власною славою, щастям і успіхом і в результаті стає наче глухою, перестає розуміти, що і навіщо вона робить. І рано чи пізно настає крах. Приходить відплата. Бо все, що виходить за межі, які встановив Бог, обов'язково приносить руйнування.

Дехто думає, що в Христі більше заборон, ніж свободи. І що християнське життя — це, образно кажучи, означає стояти на шпилі церковного храму, боячись зробити крок вліво чи вправо. Але це не так! Насправді в Христі велика сфера діяльності. Проте і справді є межа, за яку виходити не можна. Ця межа називається страхом Господнім.

Коли в церкві є страх Господній, вона стає впливовою; без страху Божого вона перетворюється на звичайну світську організацію, яка не знає Господа. Якщо світська людина дивиться на священника, який поводить ся негідно, то їй важко повірити в Ісуса і Слово Боже. Коли віруючі перестають дотримуватись заповідей і втрачають страх Господній, світські люди не будуть їх слухатися. Заклики до святості для них — лицемірство.

Іноді ми забуваємо, що написано: «Проклятий, хто робить роботу Господню небало» (Єр. 48:10). Прокляті люди, які намагаються служити Богові, але роблять це небало, абияк. Суспільство не має страху Божого тому, що Церква не зуміла навчити людей цьому страху; не зуміла показати світові, як жити в Христі повноцінним, усвідомленим життям. Якби кожний віруючий міг служити ближньому тим даром, який має! Натомість часто люди служать так, ніби роблять комусь послугу.

У церкві завжди є люди, які тільки оцінюють те, що роблять інші, а самі при цьому нічого робити не хочуть. Вони лише хваляться, що могли би те чи інше зробити краще, а коли справа доходить до конкретного діла, нічого не роблять, посилаючись на брак часу.

Якщо не служиш, то хоча б не критикуй! Одні люди приходять до церкви, щоб щось віддати, інші — щоб щось взяти. Одні живуть і вирішують проблеми ближніх, а інші приходять до церкви, щоб хтось вирішував їхні проблеми.

Часто можна побачити такий сценарій покаєння. Людина приходять до церкви з купою проблем: розбите життя, залежність, відсутність роботи, самотність. Зі сльозами кається на сцені. Наступного дня вона вже виглядає веселою, ніби життя заново почалося. Приблизно до кінця першого року вже бізнес появився, гроші завелися, життя налагоджується. І починає появлятися критика, зверхне ставлення до служителів і до служіння. Їй починає здаватися, що в церкві самі лицеміри, тільки вона добра і правильна. Далі вона починає пропускати зібрання, посилаючись на брак часу і бізнес. І ще через півроку може зовсім піти з церкви. Людина поправила своє життя, але так і не набула страху Божого.

Закінчується все тим, що через два-три роки вона знову приходять до церкви на покаєння — як у казці про «розбите корито». Усе повернулося на круги своя. А причина такої круговерті — відсутність страху Господнього.

Зробіть служіння стилем свого життя. Завжди потрібні руки, щоб, скажімо, розставити стільці в церкві, прибрати

сніг. Служачи іншим, ми змінюємося, починаємо усвідомлювати, що все це робимо насправді для Господа. Не уподібнююся до тих, хто начебто і в церкві, наче й віруючий, а зробити щось для Бога — нема часу. Не нехтуймо служінням Господу, інакше горе нам. Служімо Богові всім серцем — тим даром, котрий маємо. І зі всяким старанням.

Страх Господній — це відповідь на потреби сучасного суспільства. Якби ми тільки могли донести до нього об'явлення про страх Господній. Якби тільки могли пояснити людям, що живемо на землі лише раз, що запасного життя в нас нема. Звідси всі гріхи суспільства — люди не бояться грішити, тому що не думають про відплату.

«Тішся, юначе, своїм молодечтвом, а серце твоє нехай буде веселе за днів молодощів твоїх! І ходи ти дорогами серця свого й видінням очей своїх, але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду!» (Екл. 11:9).

Чим швидше людина задумается над цим, тим краще для неї. Тим легше буде їй жити на землі. Заповіді Божі дані людині, щоб їй було добре на землі (Див. 5 М. 6:1-3).

«Року смерті царя Озії бачив я Господа, що сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одежі його переповнювали храм. Серафими стояли зверху Його, по шість крил у кожного: двома закривав обличчя своє, і двома закривав ноги свої, а двома літав. І кликав один до одного й говорив: «Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його!». І захиталися чопи порогів від голосу того, хто кликав, а храм напоївся димом» (Іс. 6:1-4).

Ісая — пророк, яскрава особистість, людина, що любила Господа. Він прийшов до храму на служіння. І раптом потрапив в іншу духовну атмосферу. Він бачить Господа, що сидить на престолі, бачить ангелів. І його реакція на це духовне видіння була миттєвою: «Тоді я сказав: «Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!» (Іс. 6:5).

Це вражає. Досі Ісая писав цілі розділи в Біблії. І раптом, потрапляючи в присутність Божу, він усвідомлює свою гріховність. Саме тому Ісус сказав Своїм учням, щоб вони тішились не тим, що демони з людей виходять за їх словом, а тим, що їхні імена записані в Книзі життя.

«І прилетів до мене один з Серафимів, а в руці його вугіль розпалений, якого він узяв щипцями з-над жертовника. І він доторкнувся до уст моїх та й сказав: «Ось доторкнулося це твоїх уст, і відійшло беззаконня твоє, і гріх твій окуплений» (Іс. 6:6-7).

Коли кров Ісуса Христа очищує нас, відступає всякий демонічний страх, натомість приходять глибока вдячність Богові за те, що Він нас спас. І приходять страх Господній! Страх Господній оберігає Церкву. Це наша мотивуюча сила.

«І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може, але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занапастити в геєнні» (Мт. 10:28). Останнє слово завжди за Богом.

П. Р.

БЕЗ БОРОТЬБИ НЕМАЄ ПЕРЕМОГИ

«І сталося по року, у час виходу царів на війну, то послав Давид Йоава й своїх слуг із ним та всього Ізраїля, і вони вигубили аммонітян й облягли Рамбу. А Давид сидів в Єрусалимі. І сталося надвечір, і встав Давид із ложа свого, і проходжувався на даху царського дому. І побачив він із даху жінку, що купалася. А та жінка була дуже вродлива. І послав Давид, і запитався про ту жінку. А посланий сказав: «Та ж то Вірсавія, Еліямова дочка, жінка хіттеянина Урії!» (2 Сам. 11:1-3).

Це історія про те, як гріх прийшов у його життя. Багато з нас вважають себе сильними духовно, здатними протистояти гріху. Але в Біблії говориться, що саме людина починає гріх. Іншими словами, гріх не приходить миттєво, ми його починаємо самі. Давид спочатку подивився на Вірсавію і побачив, що вона вродлива, а потім наказав покликати її до себе. Ці події відбувалися, коли всі царі вирушили в похід, Давид же залишився вдома.

Як багато людей сьогодні «залишаються вдома». Хтось «виходить на битву», а хтось «залишається вдома» і не хоче боротися зі страхом, блудом, злостивістю, утисками. У житті Давида було дуже багато перемог. Можливо, тепер він подумав, що навіть коли не вийде на битву, перемога прийде автоматично.

Багато людей не борються духовно, думаючи, що перемоги в їхньому житті придуть автоматично, тому що вони були в минулому. Перемоги розслаблюють, але ми повинні завжди бути озброєні духовно.

Від Бога втомитися неможливо. «І Ти їх зробив для нашого Бога царями і священниками, — і вони на землі царюватимуть!» (Об. 5:10). Бог створив нас царями і священниками. Ні гріх, ні прокляття не повинні панувати над нами, навпаки, ми маємо панувати над ними.

Практично кожен приходять до церкви через якусь проблему. Але нам потрібно усвідомити, що ми маємо не тільки вирішити свою проблему, але й поширювати Царство Боже. Ми покликані не для того, щоб просто відвідувати церкву щонеділі. Якщо людина не розвивається духовно, вона деградує. І такій людині можна ставити діагноз — уражений дух. Вона — як «місто без стін».

Зазвичай, прийшовши до церкви, ми натхненно молимося, беремо участь в усіх заходах, читаємо Біблію, постимо, але потім щось стається, і ми холодемо. Минає перша любов, люди залишають

своє покликання — залишаються вдома, як зробив це Давид. Унаслідок цього в життя Давида прийшов блуд, прийшло вбивство. Люди, «залишаючись вдома», починають осуджувати, нарікати і вбивати людей своїми словами.

«І догнали филистимляни Саула та його синів. І повбивали филистимляни Йонатана й Авинадава та Малкі-Шуя, Саулових синів» (1 Сам. 31:2). Демонічні сили завжди женуться за людиною, коли вона намагається до Бога, намагаючись різними способами відвернути її: через хвороби, гріх, через спокуси. Бог вибрав Давида серед інших його братів і помазав на служіння. Але як тільки один раз Давид не вийшов на боротьбу, прийшов гріх...

Перемоги самі собою не придуть тільки тому, що ми стали віруючими. Ось кілька духовних законів, які допоможуть правильно вести духовні війни.

Ніколи не опускаймо рук

Ніщо не прийде у наше життя автоматично, тільки тому, що ми — віруючі. «Будьте тверезі, пильнують! Ваш супротивник — диявол — ходить, ричучи, як лев, що шукає пожерти кого. Протистесь йому, тверді в вірі, знаюши, що ті самі муки трапляються й вашому братству по світі» (1 Петр. 5:8-9).

Наша боротьба не проти людей, а проти демонічних сил.

«До Ангела церкви в Ефесі напиши: «Оце каже Той, Хто тримає сім зір у правиці Своїй, Хто ходить серед семи свічників золотих: «Я знаю діла твої, і працю твою, і твою терпелівість, і що не можеш терпіти лихих, і випробував тих, хто себе називає апостолами, але ними не є, і знайшов, що фальшиві вони. Але маю на тебе, що ти покинув свою першу любов. Отож пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчинки давніші роби. Коли ж ні, то до тебе прийду незабаром і зрушу твоє свічник з його місця, якщо не покаєшся. Але маеш оце, що ненавидиш учинки ніколаїтів, яких Я ненавиджу. Хто має вухо, хай чує, що Дух промовляє Церквами, і переможцеві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім» (Об. 2:1-7).

Багато людей думають, що покинути першу любов — це не гріх. Насправді за це треба покаятися. Людина грішиться, коли в їй нема любові. Люди починають ненавидіти один одного, заздрити, ображатися. Прощаймо людям, наповнюймося любов'ю до ближнього, поширюймо святість.

У Біблії читаємо: «Ось Я владу вам дав наступати на змії та скорпіонів і на всю силу ворожу — і ніщо вам не зашкодить» (Лк. 10:19). Перемоги без боротьби не буває.

ЄВРОПАРЛАМЕНТ ВІДМОВИВСЯ ВИЗНАТИ АБОРТ ПРАВОМ ЛЮДИНИ

Уже вдруге за два місяці Європейський парламент відхилив доповідь, в якій рекомендувалось оголосити аборт одним з прав людини і зробити цю процедуру доступною у всіх системах громадської охорони здоров'я країн — членів ЄС. Затвердження доповіді сприяло би ще більшому тиску на захисників життя в таких країнах, як Ірландія, Польща і Мальта.

У доповіді говориться про те, що у 20 країнах — членах ЄС дозволений аборт на вимогу. Із семи країн, що залишилися, у трьох існує дуже ліберальне обмеження щодо абортів, ще в трьох країнах аборти можуть робити за більш обмежених

обставин, — коментує аналітик абортів Нора Салліван. — Остання доповідь, внесена в Європейський парламент, не містить жодних обмежень щодо гестаційного віку (віку ембріону за моменту запліднення; відповідає терміну вагітності), залишаючи відкритою можливість абортувати дитину за день до її народження — як реалізації права людини. Подвійну тривогу викликає порушення совісті лікарів, які пропонують подібне.

У доповіді питання прав людини принципово ігнорує права трьох ключових людей, задіяних в цьому трагічному акті. Воно ігнорує право дитини на життя — основне право людини. Воно ігнорує реальні потреби жінок, ховаючи їх за залізною завісою абортної риторики. І воно ігнорує совість лікаря, якого змушують перервати людське життя після того, як кілька років його навчали, як життя зберегти. Європейський Союз не повинен звертатися до лікарів, щоб придушити

свою совість, він повинен мати свою власну».

Проти проекту резолюції проголосували 334 парламентарі. Джон Смітон з британської групи противників абортів привів результати голосування: «У своїй доповіді про сексуальне і репродуктивне здоров'я європарламентар із Португалії Едіт Естрела перевищила свої повноваження і спробувала нав'язати аборт членам Європейського Союзу. Сьогоднішнє неприйняття доповіді Естрели засвідчує, що мирна і молитовна дія борців за життя може мати реальний позитивний вплив на політичній арені. Я хотів би подякувати всім, хто молився вдома, і всім нашим колегам в Європі за врятування життів ще ненароджених дітей».

Екс-президент Литви Роландас Пакасас сам різко засудив резолюцію європарламентаря з Португалії Едіт Естрели про сексуальне і репродуктивне здоров'я: «Я категорично не схвалюю документ, настанови якого викликають загрозу гуманному вихованню дітей, суперечать праву Євросоюзу і не узгоджуються з правом кожної людини на життя. Таким чином лобісти прагнуть утвердити в міжна-

родному праві загальне визнання неіснуючого «права на аборт» і обмежити загальновизнану свободу совісті. Я закликаю членів Європарламенту відхилити скандальну резолюцію Е. Естрели», — цитує слова Пакасаса його прес-служба 10 грудня.

За словами Пакасаса, після того, як в Європарламенті буде прийнята ця резолюція, країни Євросоюзу почнуть закликати до того, щоб статеве виховання стало обов'язковим для всіх дітей і підлітків у школі і за її межами, враховуючи потреби статей і різновікових груп. За його словами, статеве виховання дітей — це дуже важливий фактор формування особистості, але головним соціальним інститутом тут виступає саме сім'я, і її право виховувати дітей повинно бути загальновизнаним, а цей процес — невіддільний від вільної волі і відповідальності батьків.

Анна Заборська, член Європейського парламенту від Словаччини і колишня голова Комітету з прав жінок і рівності статей, заявила, що в документі не може бути використаний термін «право на аборт».

«Жодна особа, лікарня чи заклад не можуть бути примушені, залучені до відповідальності чи дискримінації в будь-якій формі через відмову від виконання, розміщення, сприяння чи надання послуг або дій, які можуть привести до смерті людського амбріону», — сказала пані Заборська.

Baznica.info.

«НЕ ЛЯКАЙСЯ!»

Найвеличніше свято на планеті — свято Різдва Христового! Люди роблять один одному подарунки, і це приносить радість. Бог також зробив свій подарунок людству, і цей подарунок від Бога може нам принести не просто радість, а велику радість! Подарунок від Бога — це народжене немовля в яслах Вифлеєма, Ісус Христос!

Євангеліст Матвій, починаючи розповідь про народження Христа, пише: «Народження ж Ісуса Христа сталося так...» (Мт. 1:18). Це співзвучно з описом створення нашої планети: «І сказав Бог... І сталося так».

Ісус народився так, як народжуються всі маленькі діти. І водночас Він народився не так. Він був зачатий від Духа Святого в утробі діви Марії. Ісус народився без участі земного батька. Ісус Христос — Син Божий і Син Людський!

Першими, кому було сповіщено про народження Христа, були пастухи на полях Вифлеєма. Сповіщено було не знатним світу цього, не правителям, а звичайним пастухам.

Отже, пастухи на полі вартували овець. Раптом з'явився перед ними ангел, і слава Господня осяяла їх, і вони перестрашилися страхом великим. Що, якби щось подібне сталося просто зараз, безпосередньо тут? Напевне, і нас всіх охопив би страх, і наші серця так само затріпотіли б.

Ангел почав говорити з пастухами, і його першими словами були: «Не лякайтесь». Не лякайтесь! У вас нема причини для страху, ми прийшли до вас, щоб звістити велику радість!

Ми живемо у світі страхів. Щодня вони тільки посилюються і примножуються. Що буде завтра? Криза посилюється. Наближа-

ється старість... Що буде далі? Невеликовна хвороба... Війни, біди, повстання повсюди... Як це торкнеться нас?

Господь попереджав про це дві тисячі років тому: «... коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на ввесь світ...» (Лк. 21:26). «Мертвіти» — означає буквально слабшати, непристосовуватися. Іншими словами, люди будуть засмучені, пригнічені, їхні серця будуть розриватися від страху.

Коли пастухи перестрашилися страхом великим, прозвучало слово від Бога: «Не лякайтесь!». Цю різдвяну обіцянку можна віднести до всього нашого земного життя. Не лякайтесь, спостерігаючи за тим, що відбувається, а «випростуйтеся і підійміть свої голови, — бо зближається наше визволення!» (Лк. 21:28).

Ангел пояснює, чому не слід боятися: «... бо я ось благовіщу вам радість велику». Радість може бути різна: діти радіють подарованій забавці, молодий чоловік радіє, вперше сівши за кермо власного автомобіля, дорослі радіють, побудувавши свій дім... Але все це — радості тимчасові. Іграшка зламалася. Авто розбили. Дім відібрали. І в підсумку радість змінюється на печаль.

А радість, яку приніс ангел, — велика. Чому велика? Тому що вона з неба. Вона не від президента, не від власника компанії, де ви працюєте, не від батьків і не від молодого

чоловіка, коли він просить руки й серця дівчини. Це радість з неба, від Бога! Від Того, Хто створив небо й землю і тримає все в руці Своїй, Хто керує всім всесвітом.

Це радість не тільки для земного життя, вона простягається далі, у вічність. Це радість неперехідна й незмінна, як незмінний Той, Хто її дарує!

Ця радість сповіщається всім людям! Не ангелам, не окремим, вибраним жителям землі, а всім людям! Усім народам, всім націям і всім віковим групам, великим і малим, молодим й старим!

Ця радість дана особисто кожній окремій людині! Це радість для кожного, хто читає ці рядки! Особисто для тебе, ким би ти не був! Вона призначена і для тих, хто ще не знає Бога. Тому ті, хто знає Його, повинні розповісти про неї іншим: це доручення Господа!

Що ж це за радість, котру приніс ангел? Смісл Радісної Звістки полягає в народженні Ісуса Христа! Він прийшов спасти людей, прийшов, щоб померти за нас, за наші гріхи!

В Ісусі Христі велика радість для всіх нас! Він — плата за наші гріхи! У Ньому наше прощення від Бога-Отця! Наше відкуплення від вічної загибелі. У Ньому наше життя, і життя з подостатком!

Для нас Бог явився в тілі! Він — Бог, Котрого небеса небес не вміщують. І цей Бог народився в яслах Вифлеєму. Народився, щоб стати подібним до нас. І щоб нас через народження згорі зробити подібним до Себе, щоб нас прийняти у Своє Вічне Царство!

Це подарунок з Неба, подарунок Творця Свого творінню! Це справді велика радість! Багато людей цю радість виражають, прикрашаючи свої дома. Але як справи з нашими серцями? Чи є в них ця велика радість?

Щоб прийняти цю радість, кожен повинен покаятися, особисто визнати Ісуса Христа своїм Спасителем. І прийняти Його вірою! «Бо кожен, хто поклече Господне ім'я, буде спасений» (Рим. 10:13); «Хто увірує й охреститься — буде спасений» (Мр. 16:16), — так сказав Сам Господь Ісус Христос! «І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого ймення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:12).

Сьогодні цю велику радість ми звичайно всім вам: «Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк. 2:11).

З Різдом Христовим!

БОГ НЕ ПЕРЕСТАЄ ДИВУВАТИ МЕНЕ

Я народилася в інтелігентній сім'ї, де про Бога чула нечасто: то були комуністичні часи. Однак моя мама все одно молилася. Десять років у сім'ї я почала задумуватися про те, що коли-небудь помру, що мої батьки також коли-небудь помруть, і мене це доводило до паніки. Бабуся часто говорила про кінець світу, але що буде після смерті, я не знала.

Живучи, як живуть всі, я завжди роздумувала над смыслом свого життя і життя на планеті взагалі. Адже ж повинно все це мати хоч якийсь сенс. За обставинами свого життя я все більше переконувалася, що сенсу нема — ні в кар'єрі, ні в шлюбі, ні в дітях, ні в грошах. Я часто заходила в глухий кут, впадала в апатію, депресію і розчаровувалася все більше і більше — і в людях, і в самій собі...

З раннього дитинства я завжди була самотньою, мене ніхто не розумів, я все життя шукала цього розуміння в людей, але не знаходила. Я не знала Бога, але усвідомлювала, що роблю багато гріхів і що є Бог, Котрий коли-небудь мене за все покарає; і внаслідок цього всього жила в депресії, страху і очікуванні карі.

Але Господь мене помилював. Якось я поїхала в Німеччину до своєї родички на Новий рік, а вона виявилася віруючою. Для мене спочатку все виглядало дуже дивним: християнська музика в автомобілі, молитва перед їдою. Ця родичка живе сама, у неї дитина — інвалід (дівчинка не говорить, не ходить), але я побачила в її очах світло і задумалася: у неї таке тяжке життя, а вона вся світиться, вона радіє. А ось у мене, на перший погляд, все прекрасно,

а я нещаслива. І це спонукало мене піти з нею до її церкви.

Пізніше я дізналася, що до мого приїзду вся її церква молилася за мене майже три місяці. Переступивши поріг церкви вперше, я раптом збагнула, що прийшла додому. Я ніколи і ніде до цього моменту так добре не почувалася. Мене зусібіч оточили увагою, любов'ю, розумінням. Потім моя родичка порадила мені поговорити з пастором. Я не знала, про що говорити, сказала тільки, що моє життя схоже на калейдоскоп — картини змінюються, а смыслу нема, і що я живу в очікуванні покарання.

Вислухавши мене, пастор сказав, що Ісус Христос прощає всі гріхи, Він помер на хресті за всі наші гріхи. І в ту мить щось зі мною сталося — я раптом зрозуміла, що все те, що він говорить, — правда! Я молилася молитвою покаання, і коли вийшла з церкви, хотіла обняти весь світ.

Я знайшла те, що шукала все своє життя, — прощення, любов, розуміння до глибини серця, а головне — смысл свого життя. І все це дав мені Ісус Христос! У мене почалося зовсім інше, нове життя, і все одразу стало на свої місця, на багато запитань я отримала відповіді. А через тиждень, 7 січня, якраз на Різдво, я була хрещена Духом Святим.

І тепер я вдячна Богові за кожний день. Бог дав мені добрих, вірних друзів і наставників. Звільнив мене від страху смерті і багатьох інших страхів. Життя з Богом дуже цікаве і збагачене змістом, Він постійно мене чомусь навчає. Багато чуд відбулося зі мною і моєю сім'єю за цей час — і зцілення, і збереження в багатьох нестандартних випадках. Бог дає мені мудрість на роботі.

Я дуже хотіла вчитися в біблійній школі, тому що мені не вистачало знань. Навколо мене багато невіруючих людей, і вони за-давали багато запитань, на які я не могла

відповісти. Отож я хотіла потрапити до такої школи, щоб навіть проживати там і ні на що не відволікатися.

Бог почув моє прохання: через вісім місяців після покаання я чудом потрапила в Ізраїль, а ще через десять днів мене запросили в місіонерську біблійну школу. На роздуми я мала всього півтори години. Хоч я й сама просила про це Бога, але тут негайно треба було залишити роботу, дім, город. Як на це будуть реагувати мої батьки? На роботі мене благословили, мої клієнти погодилися чекати на мене три місяці. Картоплю викопала швидко і дуже добру — всім на подив, тож батьки також благословили мене перед від'їздом. Слава Богові!

У школі Бог насамперед змінював мій характер, за що я дуже вдячна Йому. Коли я тільки увірнула, у мене склалося розуміння, що на роботі я повинна читати духовну літературу і Біблію, повинна говорити лише про Бога. І в результаті у мене виникли проблеми з фінансами. І ось одного разу, йдучи на молодіжне зібрання, я думала, чому замість того, щоб позичити іншим, мені доводиться позичати в інших, чому я ледве зводжу кінці з кілками. І саме на тому служінні через проповідь я зрозуміла, що повинна інакше ставитися до своєї роботи: на роботі я повинна працювати — і цим прославляти Бога — і повинна розумно розпоряджатися фінансами, а не пускати все на самотплив.

Нині все змінилося, Бог благословляє мене в роботі і дає мудрість. Він не перестав дивувати мене, хоч я часто не розумію, для чого Він щось допускає в моєму житті. Але так Він вчить довіряти Йому, в усьому надіятися на Нього.

Тепер я розумію, що моє життя має сенс в Бозі, і в Нього для мене є план. Я дуже хочу виконати Його досконалу волю, щоб прославити Його через своє життя.

Юлія Піддєчева.

ЛИШ МУДРІСТЬ БОЖА СПАСАЄ ВІД ЗЛА

Як відомо, «... товариство лихе псує добрі звичаї» (1 Кор. 15:33). Так сталося і з Ярославом Сокульським. Ніщо в його житті не віщувало біди. Він народився в чудовому місті Києві. Батьки чесно працювали на великому заводі «Електронмаш» і виховували сина на основі людських цінностей: навчали добру й порядності. Але, на жаль, людська мудрість не рятує від зла.

У 1997 році Ярослав закінчив середню школу і вступив до Київського інституту сухопутних військ. Через три роки інститут розформували і факультет, на якому вчився Ярослав, перевели в Харків. Це давало молодому чоловіку свободу і відсутність батьківського контролю — усе, про що він мріяв. Але свобода ця виявилася уявною.

Ярослав разом із друзями винаймав кімнату в домі недалеко від інституту. Господарі квартири не вирізнялись доброчесністю: вони потакали розгульним пиятикам своїх мешканців, в яких із задоволенням брали участь самі. Часто Ярослав утік з інституту в «самоволку» — він знав, що на квартирі його завжди чекає галаслива компанія з дівчатами легкої поведінки і, звичайно, спиртне — самогонка місцевого виробництва із сусіднього під'їзду.

Так минали курсантські будні в Харкові. Але це, як виявилось, були лише «квіточки», «ягідки» чекали попереду. Якось товариш із взводу запропонував Ярославу поїхати в гості до його знайомих — двох сестер. Вмовляти довго не довелося, адже перспектива була заманлива — можливість добре попоїсти і головне — помитися в теплій ванні. Це те, чого курсантам катастрофічно не вистачало.

І ось на вихідні молоді люди вирушили в гості. Їх зустріли привітно: особливо старалася мама, господиня дому. Вона накрила стіл, налила випити. Через тиждень курсанти знову поїхали туди. І знову — теплий прийом. «Я відчув, що дуже прив'язався до цієї сім'ї, — згадує Ярослав, — мене невпинно тягнуло до однієї з сестер, її звали Олена. Я ні про що і ні про кого не міг думати, окрім неї. Увесь свій вільний час проводив з нею. Усі скромні кошти — стипендію і ті гроші, які присилали іноді батьки, ніс в цю сім'ю».

Через деякий час Ярослав запропонував Олені вийти за нього заміж, і вона погодилася. А незабаром дізнався, що його наречена вагітна — але не від нього, тому що інтимної близькості в них не було. Та закоханого хлопця це не зупинило. Він готовий був всиновити цю дитину.

Коли батьки Ярослава дізналися, що їх син хоче одружитися з жінкою, яку знає лише три місяці і котра носить під серцем чужу дитину, вони були неймовірно вражені. Звичайно ж, мама відразу приїхала в Харків, щоб познайомитися з майбутньою невісткою. І коли поспілкувалася з Оленою і її сім'єю, то одразу зрозуміла, що її сина там ніхто не любить. Вона благала Ярослава відмовитись від шлюбу, говорила, що не впізнає свого хлопця, що в нього навіть очі змінилися, потьмяніли і ніби вкрилися пеленою.

Але син був незворушним.

Незабаром Ярослав дізнався, що мама Олени вміє знімати уроки, наводити порчу, вміє ворожити. Але він не надавав цьому особливого значення, навпаки, думав, що йому навіть пощастило: якщо, мовляв, у сім'ї почнуться які-небудь проблеми чи спіткає нещастя, нікуди не треба буде звертатися, свій, домашній «спеціаліст» завжди допоможе.

Так минуло місяців шість-сім. Народилася дитина, яку записали на ім'я Ярослава. Молоді збиралися влітку одружитися...

«Перед весіллям, під час місячної відпустки, я вирішив на тиждень поїхати в Київ до батьків, — розповідає Ярослав. — І тоді мама зважилася на останню відчайдушну спробу врятувати мене. Вона почала мене вмовляти, щоб я поспілкувався з однією віруючою сусідкою. Тільки заради того, щоб мама від мене відчепилася, я погодився, думаючи, що гірше все одно не буде.

Цю сусідку звали Ларисою. Перед тим, як ми почали розмову, вона запитала, чи я не проти того, щоб вона помолилась перед нашим спілкуванням. Я відповів, мовляв, нехай молилась собі на здоров'я, а подумки посміявся над нею. Вона помолилася і в ході нашої розмови почала розповідати про речі, відомі тільки мені. На запитання: звідки вона все це знає, Лариса відповіла, що це не вона знає, а Бог, Котрий знає все. І це мене змусило задуматися. Ми ще трохи поговорили, вона розповіла мені про Бога і запропонувала помолитися разом з нею. Я погодився і промовив молитву покаання, задумуючись над кожним словом. І коли молився, здалося, ніби я заглянув всередину себе і побачив величезний чорний вир, який крутився і клекотав всередині мене. І чим більше я молився, тим більшим він ставав. Коли я сказав «Амінь», цей вир вирвався назовні і почав виходити з мене. Я відчув, що з мене слав величезний тягар, який тиснув на мене. Переді мною наче зобрали стіну. Я хотів літати, танцювати, співати, кричати, сміятися і плакати одночасно».

Потім Лариса пояснила Ярославу, що він перебував під впливом нечистих сил, що мама Олени насправді відьма. Вона пояснила про шкоду ворожбитства, але ще більше розповіла про Божу любов. А потім запропонувала Ярославу разом піти до церкви, і він охоче згодився. Але спочатку треба було зайти до батьків.

Побачивши свого сина, заглянувши в його сяючі очі, з яких спала пелена, батько з мамою розплакались. Вони зрозуміли, що знову знайшли свою дитину.

Наступного дня Ярослав пішов до церкви. І після цього все його життя докорінно змінилося. Через рік він закінчив інститут, став офіцером Української армії. Його покаання стало прикладом для всієї сім'ї. Один за одним його рідні й близькі почали бачити славу Божу і віддавати Йому свої серця. Багато з них нині працюють на ниві Божій, несучи Слово Господа невірнучим людям.

Дослужившись до звання майора, Ярослав звільнився зі Збройних сил і приєднався до війства Христового. Нині він — працівник дитячого служіння і несе Слово Господа дітям у Києві. Він щасливий, тому що в нього є чудове служіння і кохана дружина Аня. Але найголовніше — у нього є чудовий Господь.

В історії людства бувають зоряні часи, які рішуче змінюють хід подій. Але існують і ганебні плани, які хотілося б змінити, однак це неможливо, і вони постійно про себе нагадують. Людина може створити на землі справжнє пекло, але не може завадити тому, щоби там був присутній розп'ятий Христос і діяла таїна Його любові. Слово про хрест дарує нове життя й силу тим, хто його приймає, і осуджує божевілля лицемірів.

Старий хрест

Німецький письменник Гельмут Людвіг розповів історію одного аукціону. Після смерті самотнього чоловіка все його майно пішло з молотка. Перед початком аукціону оцінювачі оглянули розкладений «скарб»: столові прибори, дерев'яний валик для розкачування тіста та інші дрібнички. Серед купи непотребу виднівся і старий дерев'яний хрест.

Розпродаж ішов доволі жваво, нарешті черга дійшла до дерев'яного хреста. Аукціоніст почав розписувати переваги цього витвору мистецтва:

— Давня прекрасна річ, правда, не зовсім ціла, прикрасить ваше житло! Хто бажає?

Настала незручна пауза.

— Ну, зважуйтеся! Дуже дешево! Всього за дві марки! Хто бажає?

Мовчанка. Хто дивиться на стелю, хто прикипів очима до підлоги.

— Ніхто? Ну ж бо, панове! Така чудова річ! Дві марки — не ціна! Гаразд, півтори марки!

Жодної реакції. Тоді аукціоніст, відчувши безнадійність ситуації, повернувся до помічників і сердито фиркнув:

— Докладіть що-небудь до цього... Ось з тієї коробки зі столовими приборами.

І знов запропонував:

— Валик для тіста і коробка столових приборів, безплатний додаток — хрест... Всього дві марки! Відразу ж обізвалася літня дама:

— Даю.

Літній чоловік підняв ціну до двох з половиною.

— Дві з половиною. Раз. Два. Три. Продано! Аукціон продовжувався. А чоловік з хрестом почав пробиратися до виходу. Він бурмотів:

— Що ж мені тепер робити з цим хрестом? Одна дама підбадьорила його:

— Вам справді дісталось все дуже дешево. Та ще на додаток — безплатний хрест.

Коли аукціон закінчився і люди почали розходитись, вони побачили у вестибюлі залишений біля колони хрест.

Хрест — відповідь людей на Божу любов

Протягом століть християнський світ намагався будь-яким чином прилаштувати хрест із розп'ятим Христом як «довісок» до чого-небудь. Приманкою могли служити «християнський» баскетбол, «християнський» рок-н-рол, сардельки чи безплатна кока-кола.

Механіка страти Ісуса Христа стає зрозумілою, якщо ми постаремось усвідомити мотиви, які спонукали на це людей. На землі не було місця для цього Чоловіка, Котрий назвав себе Сином Божим. Йому винесли вирок: «Розіпни Його!». Іншими словами: «Ми не хочемо, щоб Ти жив. Ми не бажаємо Тебе знати! Залиш нас в спокої зі своїм вченням! Ти заважаєш храму й суспільству! Забирайся геть!».

І не заспокоїлися, поки Він не був прибитий цвяхами до хреста на Голгофі між двома розбійниками, а біля ніг Його шаленів натовп, радіючи, що від Нього звільнився...

Людство, відправивши свого Спасителя на хрест, повинно постійно пам'ятати, чого насправді варті земне правосуддя, побожність і любов до істини. Адже Той, Кого вони, радіючи, прибили до хреста, був Сином Божим, уособленням Божої любові.

«Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх», — сказав Ісус і довів це на хресті. «І ми повинні покладати душі свої за братів», — говорить улюблений учень Христа Іван.

Концтабір Освенцім

Липень 1941 року. Табір Освенцім. Він відомий також під німецькою назвою Аушвіц. Його повна назва — концентраційний табір Аушвіц-Біркенау. Це комплекс німецьких концтаборів, які в 1940-1945 рр. розташовувалися на півдні Польщі поблизу міста Освенціма, за 60 кілометрів на захід від Кракова.

Хто не чув назви Аушвіц? Вона може викликати тільки почуття жаху і відрази. Там загинули мільйони євреїв, окрім сотень тисяч людей інших національностей.

СЛОВО ПРО ХРЕСТ

Табір Аушвіц займав територію чотири тисячі 675 гектарів, на якій були розміщені 40 таборів. У 620 бараках таборів Освенціма утримувалось постійно від 180 до 250 тисяч ув'язнених. На території Біркенау гітлерівці побудували чотири крематорії з газовими камерами і чотири тимчасові газові камери в перероблених для цієї мети селянських домах і сараях.

Над входом в Освенцім висів лозунг: «Труд звільняє». Так називався роман німецького письменника-націоналіста Лоренца Діфенбаха, що вийшов у Відні в 1872 році. Фраза з часом стала популярною в націоналістичних колах Німеччини.

Багатьох в'язнів каторжний труд в таборі справді дуже швидко звільняв... Від життя на цій землі. І все ж яким би страшним не було нацистське пекло, у ньому, як алмаз, сяє історія людини на ймення Максиміліан Кольбе.

Одного разу табірники дізналися, що комусь із в'язнів блоку 14 вдалося втекти. Комendant табору Карл Фріцш послав пошукову команду.

Три години ув'язнені всіх блоків стояли по команді «струнко». О дев'ятій годині вечора була зроблена перерва на скупку вечерю. 14-й блок повинен був стояти нерухомо і дивитися, як його вечерю виливають в каналу.

Наступного дня з п'ятої ранку в'язні з блоку, що завинив, простояли на плацу 11 годин під палючим сонцем: в усіх на виду, під ударами охоронців, страждаючи від голоду, спеки, неможливості рухнутися, гнітючого очікування. Якщо хто-небудь падав, його кидали на купу на краю поля.

При заході сонця комендант табору Фріцш виніс вирок: якщо до ранку в'язня не буде знайдено, 10 чоловік відправляться в голодний бункер. Комендант Фріцш знав, як приборкувати непокірних.

В Освенцімі Фріцш швидко набув жажливого репутатії. У травні 1940 року він став першим заступником коменданта Освенціма Рудольфа Гессе. Ув'язнені боялись його ледь чи не більше, ніж самого Гессе. Поряд з останнім Фріцш був відповідальним за відбір смертників, приречених на голодну смерть в бункері у разі втечі їх товаришів.

Саме Фріцш запропонував випробовувати вплив смертельного газу «Циклон Б» на здатність до масових вбивств. У кінці серпня 1941 року Рудольф Гессе поїхав у відрядження, і за його відсутності Фріцш випробував дію газу на військовополонених. Гессе результати експерименту сподобались, і Фріцш вже за його присутності ще кілька разів випробовував дію газу на людях.

Подвиг Максиміліана Кольбе

Отже, того жажливого літнього дня в'язні з 14-го блоку очікували вироку. О шостій вечора Фріцш пройшовся по своєму мовчазному царству і вибрав десять жертв. Комендант викрикував імена, і один за одним в'язні виходили зі строю. Десятим був Францішек Гайовничек, сержант 36-го піхотного полку. На початку Другої світової війни він потрапив у німецький полон і був ув'язнений в Освенцімі за участь в спротиві. Він утримувався в одному блоці зі своїм співвітчизником, польським священиком Максиміліаном Кольбе (Раймонд Кольбе), який був переведений в 14-й блок лише за кілька днів до цієї події.

З величезною раною на голові і вибитими зубами, втомлений і зневірений, Францішек Гайовничек вийшов зі строю і почав несамовито ридати: «Бідна моя дружина, бідні мої дітки! Ніколи я вас більше не побачу!».

Таке порушення порядку нагнітило атмосферу. Охоронці схопилися за автомати. Собаки напружилися, очікуючи команди... І тут із рядів вийшов Максиміліан Кольбе і рушив до Фріцша, здивованого такою відвагою. Для Фріцша в'язні були лише номерами, «польськими свинями», як він їх називав.

Кольбе змусив його згадати, що вони — люди, особистості з безсмертними душами. Він спокійно сказав:

— Пане коменданте, у мене до вас прохання. Я хочу піти на смерть замість одного з них.

Комендант Фріцш не зрозумів, що відбувається.

— За кого ти хочеш померти?

— Ось за нього, — вказав Кольбе на сповненого відчаєм батька. — У мене немає ні дружини, ні дітей, притому я вже в роках, а він ще придатний для праці.

— Хто ти? — здивування не покидало Фріцша.

— Я священнослужитель.

Запанувала мертва тиша. Усі застигли в оціпенінні: що зараз буде?

Йозеф Стемлер, в'язень, що залишився в живих, згадував, що Фріцш повернувся до свого колеги і сказав:

— Він — бідний маленький священик, — і несподівано додав:

— Прохання задовольнити.

Покласти душу за ближнього свого...

Рішення було прийнято. Кольбе залишалось жити зовсім небагато, і це були воістину тяжкі дні в очікуванні смерті.

Польський тюремник Бруно Баргов'єк розповідав, що засуджених на смерть кидали в темні підземелля блоку голими. Вони не одержували нічого: ні їди, ні навіть води. Зазвичай в'язні роздирали там один одного, як канібали. Але цього разу було не так: Максиміліан Кольбе постійно молився і читав псалми. Ці молитви проникали крізь стіни, слабшаючи з кожним днем, згасаючи до шепоту разом з людським диханням. Весь табір прислухався до життя, що ледь жевріло в таборі смертників. Звістка про те, що в 13-му блоці, як і раніше, моляться, наповнювала надією і радістю всі бараки табору. Людська солідарність торжествувала над смертю і змушувала згасаюче життя знову пульсувати.

Чутка про те, що відбувається, рознеслася й по інших концтаборах. Щоранку в бункер для смертників фашисти приходили з перевіркою. Коли вони відчиняли двері камер, нещасні в'язні плакали і просили хліба. Тих, хто наближався до охоронців, жорстоко били і кидали на цементну підлогу. Багато з них безсило лежали на підлозі, поволи вмираючи від голоду.

Кольбе нічого не просив, не жалівся, він сидів у глибині камери, прихилившись до стіни. Часто його можна було побачити схиленим на коліна. Він добродушно дивився в очі есесівцям. Самі охоронці поважали його і говорили, що ще ніколи в житті не зустрічали таких людей.

Засуджені почали вмирати. Через два тижні в живих залишилося лише четверо. Бункер був потрібний для інших в'язнів, і 14 серпня чотирьох, що залишилися, «ліквідували».

Максиміліан Кольбе помер не від спраги й голоду, а лише після того, як німецький лікар табору Бош зробив йому укол: ввів карболову кислоту. В останню мить Кольбе молився. Його життя згасло 14 серпня 1941 року. Йому було 47 років.

Бруно Баргов'єк продовжує: «Коли я відчи-

нив залізні двері, Кольбе вже помер, але мені здавалося, що він живий. Він, як і раніше, сидів, прихилившись до стіни. Його обличчя світилося незвичайним світлом. Очі були широко розплющені і спрямовані в одну точку. Він був наче охоплений якимсь видінням. Я ніколи його не забуду».

Після смерті тіло Кольбе, як і багатьох інших в'язнів Освенціму, було спалене в крематорії.

Відлуння героїзму цієї людини залишаться назавжди в серцях багатьох поколінь. У пустині ненависті Господь посіяв через Свого слугу насіння небесної любові. Ось що писав Йозеф Стемлер: «У самій гушавині брутальних думок, почуттів і слів, які тільки можна собі уявити, людина стає хижим вовком у взаємовідносинах з іншими. І в цих жажливих обставинах була явлена героїчна жертвовність Максиміліана Кольбе... З цього моменту наш концтабір був менше схожий на пекло. Раніше ув'язнені не хотіли ділитися один з одним останнім шматком хліба, а тут людина віддала своє життя за іншого. Це було проголошенням Божої любові до ближнього...»

Ще один в'язень, Джерзі Білецькі, якому теж пощастило залишитися живим, заявив, що смерть Кольбе була «шоком, сповненим надії, яка дарує нове життя й силу... Це було схоже на потужний потік світла в темряві концтабору».

Жертва, викликана співчуттям, була якраз тим, проти чого боровся нацизм. Для викорінення всякого милосердя, для перемоги нацистської ідеології і будувалися табори смерті. Концтабір повинен був довести, що християнське ув'язнення про братство людей — це абсурд; що доброта і любов для людини — це щось поверхнєве, таке, що легко видалити, як наліт пиліюки.

Дивує те, що Фріцш погодився на жертву. Він міг послати на смерть обох. Але не зробив цього, давши можливість жертві здобути свою цінність. Адже вчинок Кольбе надав смерті сенсу, зробив її не поступкою силі, а добровільним жертвоприношенням, найвищим проявом християнської любові.

Смерть для свого «я»

Жертвовність, самозречення були невід'ємними рисами характеру Кольбе. Не так важливо, де помирають християни за свою віру: на арені, у газовій камері чи в концтаборі. Це залежить, великою мірою, від зовнішніх, не підвладних нам обставин і політичних умов, у котрих ми живемо.

Однак чи приймемо ми цей хрест зсередини — це залежить тільки від нас. Тому сьогодні так важливо щодня помирати для себе, для свого егоїзму, щоб Господь зміг через нас чинити Своє діло. І в цьому розумінні смерть для свого «я» — заради Христа — не віддалена, «захмарна» можливість, а реальність щоденного досвіду. Така перспектива може здатися доволі похмурою. Але не будем забувати, що щоденна смерть — це й щоденне воскресіння. Щось у нас помирає, і тієї ж хвилини народжується в нашому характері, те, що необхідне для Бога і Його слави.

Кольбе був безкорисливо людиною. У нього був вільний вибір, але він зробив все, від нього залежне, щоб залишитися вірним Господу. Для німецького коменданта Фріцша це було або проблиском чогось нового і невідомого, або виразом його повної сліпоти — сліпоти людини, яка не вірила вже, що існування цих людей має якесь значення для історії. І справді, не було ніякої людської надії на те, що звістка про цей вчинок вийде за межі концтабору.

Кольбе також по-людськи не міг надіятися, що його вчинок знайде який-небудь відгук в історії, та він і не прагнув до людської слави. Йому вдалося неспростовно довести, що табір — це прообраз Голгофи.

На Голгофі Божий Син звершив подвиг, який не зміг би повторити ні один смертний: Ісус, безгрішний і святий, захистив людство від справедливого вічного покарання і віддав Своє життя за тих, котрі хотіли Його принижувати. Яка дорога ціна нашого звільнення!

Ісус Христос віддав Своє життя, щоб ми не загинули, а мали життя вічне. Це і є Добра Новина, яку Бог у Слові Своему велить нам проголошувати. Ми всі — Його боржники, які покликані звіщати про нашого Спасителя іншим людям, приреченим на смерть у пеклі.

Можна собі уявити, що пережив Францішек Гайовничек, коли почув слова Максиміліана Кольбе: «Я хочу померти замість нього». Для нього це було найрадіснішою звісткою. А подумаймо, що зробив Христос, прийнявши на Себе покарання за нас.

Він спас нас від вічного пекла! Подарував життя вічне всім, хто прийняв Його дар. Він і сьогодні закликає людей, щоб вони йшли за Ним. А тих, хто вже прийняв Його дар вірою, Він взяв у Свій уділ, щоб вони проголошували Його досконалість, покладав їх з темряви у Свій прекрасний світ. Ідімо ж за Ним, поки є ще час...

Ірина Кархут.

Павло завжди мав при собі людей, які допомагали йому в служінні. Хоч він і був гігантом віри, мав досвід, знання, але він не подорожував сам. Поруч завжди був хтось, хто йому допомагав, кому він міг давати певні доручення. Одною з таких довірених осіб був Димас. Він бачив чуда, котрі Бог чинив через апостола Павла, він був його співпрацівником, його правою рукою, і Бог діяв через нього. Але настав момент, коли Димас, покинувши Павла, пішов до Солуня.

Що стало причиною цього? Апостол Павло пояснює: «... цей вік полюбивши». Димасу раптом сподобалося те, що є в цьому світі. І він залишає служіння, залишає Павла, все, чого досяг, можливо, якісь духовні пізнання, служіння, помазання. Він полюбив нинішній вік і в одну мить все змінює.

Пророк Ілля також одного разу переносив кризу. «А Ахав доніс Єзавелі все, що зробив був Ілля, і все те, що він повбивав усіх пророків мечем. І послала Єзавель посланців до Іллі, говорячи: «Отак нехай зроблять мені боги і так нехай додадуть, якщо цього часу взавтра я не зроблю душі твоєї, як зроблено душі кожного з них!». І побачив він це, і встав та й пішов, боячись за душу свою. І прийшов він до Юдиної Беер-Шеви, і позоставив там свого хлопця. А сам пішов пустинею, дорогою одного дня, і сів під одним ялівцем, і зажадав собі смерті, і сказав: «Досить тепер, Господи! Візьми душу мою, бо я не ліпший від батьків своїх» (1 Цар. 19:1-4).

Четвертий вірш дуже красномовно показує стан Іллі в ту мить. Він пішов у пустиню, туди, де нікого нема, сів під ялівцем і молився Богові. Він просив смерті. Чому? Адже щойно Бог дав перемогу, зійшов вогонь з неба, і Ізраїль вигукнув: «Господь є Бог!». Ізраїль через його служіння навернувся. Що сталося? Чому раптом в чоловіка Божого в серці появилася бажання: просити собі смерті?

Бог запитує в Іллі, чого він тут. «А він відказав: «Я був дуже горливий для Господа, Бога Саваота, бо Ізраїлеві сини

ДУХОВНА ВТОМА

«Бо Димас мене кинув, цей вік полюбивши, і пішов до Солуня...» (2 Тим. 4:10).

покинули заповіді Твого та порозбивали жертвники Твої, а пророків Твоїх повбивали мечем — і позостався я сам. І шукали вони душу мою, щоб узяти її» (1 Цар. 19:14).

Зауважте, який план був у Єзавелі: вбити. Що робить Ілля? Втікає, рятує своє життя. І раптом під ялівцем просить собі смерті. Парадоксально: якщо він хотів смерті, навіщо було втікати від Єзавелі? Ілля переживав кризу: він розумів, що йому не потрібна смерть, але щось в його середині було не так. І це щось заважало йому побачити славу Божу. Коли Бог вдруге запитує його, Ілля відповідає аналогічно: моляв, пророків повбивали, відступили від Бога, жертвники зруйнували, ось він сам залишився. Ось ключ до розуміння причини стану Іллі: він ніс все сам! Так, це Бог поклав на нього відповідальність нести служіння пророка в Ізраїлі. Але він ніс це сам, він не розділяв з Богом своєї ноші, і це так тиснуло на нього, що він просив собі смерті.

Що ж говорить йому Господь? «А в Ізраїлі Я позоставив сім тисяч, — усі коліна, що не схилялися перед Ваалом, та всі уста, що не цілували його» (1 Цар. 19:18). Бог відкриває, що Ілля не сам. Для чого Бог показав Іллі Свою славу? Не у вітрі Бог, не у вогні, не в землетрусі, а в леготі тихого вітру. Бог хотів показати, що в Нього є сила, і вона не у вітрі, не в землетрусі — вона в Ньому Самому.

Ще одна відома особа — Йона. Бог посилає Йону в Ніневію проповідувати про те, що ще 40 днів — і це місто буде зруйноване за свої беззаконня. Після сумнівів «йти — не йти» Бог ставить Йону в певні обставини, і він іде в Ніневію і проповідує. Його проповідь полягає лише в кількох словах: «Це

сорок день, — і Ніневія буде зруйнована!». Ніби й не схоже на Добру Новину. Але люди покалися через його проповідь, оголосили піст. І Бог явив Свою милість!

Як зреагував Йона? «І було це для Йони на досаду, досаду велику, і він запалився. І молився він до Господа та й казав: «О Господи, чи ж не це моє слово, поки я ще був на своїй землі? Тому я перед тим утік до Таршішу, бо я знав, що Ти Бог милостивий та милосердний, довготерпеливий та многомилостивий, і Ти жалкуєш за зло. А тепер, Господи, візьми мою душу від мене, бо краще мені смерть від мого життя!». А Господь відказав: «Чи слушно ти запалився?» (Йона 4:1-4).

Ще один бажає собі смерті. Спасається ціле місто, а той, через кого прийшло спасіння, не радий цьому. Йона переживає внутрішню кризу і на запитання Бога: «Чи слушно ти запалився?» відповідає ствердно.

Тоді Бог за одну ніч вирощує рослину, яка дає тінь у спеку, але наступної ночі рослину підточує черв'як, і вона всихає. Йона засмучений. «І промовив Бог до Йони: «Чи слушно запалився ти за рициновий куш?»». А той відказав: «Дуже розлютився я, — аж на смерть!». І сказав Господь: «Ти змилювався над рициновим кушем, над яким не трудився, і не плавав його, який виріс за одну ніч і за одну ніч згинув. А я не змилювався б над Ніневією — цим великим містом, що в ньому більше дванадцяти десятитисячок люда, які не вміють розрізняти правичі своєї від своєї лівичі, та численна худоба?» (Йона 4:9-11).

У чому була проблема Йони? Чому він так запалився? Тому що сталося не так, як

він очікував. Спочатку він втікав від плану Божого, не бажаючи йти в Ніневію. І навіть коли під тиском обставин він виконав повеління, в його серці залишився цей корінь. І він просив собі смерті, тому що сталося не так, як він планував.

Бог дуже часто діє не так, як ми думаємо. І найчастіше це засмучує нас, як Йону, часом навіть до смерті.

Іноді ми самі несемо служіння, не довіряючи його Господу, не довіряючи братам і сестрам, не створюючи команди, і нам тяжко. Ми втомлюємось, і нам хочеться все кинути. Можливо, нас захоплює цей світ, нам цікавіше там, ніж у церкві. А може, ми розчаровуємось від того, що щось відбувається не так, як ми плануємо.

Згадаймо Мойсея. Він не хотів йти, коли Бог посилав його, але він пішов. І в чому був секрет? Попри те, що часто люди бунтували проти нього — то води не було, то м'яса — він ніс це служіння і не падав під цим тягарем. Бо щоразу, коли виникала проблема, Мойсей схиляв коліна і молився. Він відразу віддавав все в руки Божі, розділяв з Ним цей тягар. І йому допомагали 70 старійшин, тому що він не міг всюди встигнути сам.

Давид, муж по серцю Божому, також починав всяку битву, всяке діло з молитви перед Богом. Його перше запитання було: йти мені на битву чи не йти? Одержавши ствердну відповідь, він сидів у їхньому краї. І Бог детально відповідав йому. Давид планував усе разом з Богом.

А Ісус Навин, звертаючись до народу, говорить: «А якщо зле в очах ваших служити Господеві, виберіть собі сьогодні, кому будете служити, — чи богам, яким служили ваші батьки, що на тому боці Річки, та чи богам аморейським, що ви сидите в їхньому краї. А я та дім мій будемо служити Господеві» (Єс. 24:15). З якою рішучістю і твердістю він звершував своє служіння.

Нехай ці приклади будуть для нас підбадьоренням. Не приймаймо поспішних рішень, про які довелося б жалкувати.

Олексій Волосатов.

СТРАХ

Неспокій і страх безжално стискають вас у своїх обіймах, вбивають радість, позбавляють миру і обмежують вашу свободу? Неспокій лише на перший погляд виглядає невинним. Насправді в основі цього емоційного стану лежить сумнів у тому, що з Богом можна перемогти будь-який страх, що Господь — Всемогутній. Страх — показник того, що ми не довіряємо Богові, Котрий обіцяв потурбуватися про нас.

Тривога і страх поступово руйнують наше тіло, підживляючи здоров'я. Страх робить нас заручником різних недуг і хвороб — таких, як підвищення кров'яного тиску, серцеві захворювання, головний біль, часті простуди, виразка шлунка...

Якщо вам страшно і ви не можете перебороти страх, значить, ви повністю полонені думками про власну недосконалість і нездатність захиститися в цьому жорстокому світі. Страх — це перекручена віра, віра в те, що станеться найгірше.

Якщо Бог говорить: «Ні про що не турбуйтеся...» (Фил. 4:6), а ви турбуєтесь, ви дієте проти Його волі.

Неможливо здобути свободу, постійно переживаючи про те, що тимчасове й перехідне. Лише зосередивши всю свою увагу на вічному, ми стаємо вільними.

Бог говорить, що замість того, щоб турбуватися, ми повинні відкривати Йому свої бажання в молитві. Вчімося дякувати Богові як за все добре, так і за труднощі. Будьмо задоволені тим, що є. Вчімося радіти, незважаючи ні на що. «Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь — то надія його!» (Єр. 17:7).

БАГАТОДІТНА МАТИ ЗА ПІВТОРА РОКУ ВІДРАДИЛА 200 ЖІНОК ВІД АБОРТІВ

Жителька Скатеринбурга, мати чотирьох дітей пояснює майбутнім мамам, що не можна вбивати своїх дітей. За півтора року, які Олена працює з вагітними, на світ появилось 200 немовлят.

А почалося все з того, що яюсь в Інтернеті вона побачила ролик, в котрому до щонайменших дрібниць був показаний процес абортів.

Після цього мама чотирьох дітей вирішила, що буде боротися за життя кожного немовляти. Ліміт в Олени Кокшарової — лише тиждень. Саме такий термін гінекологи дають вагітним на обдумування абортів.

Інколи їй вдається справитись із завданням всього за кілька хвилин, а часом на розмови затрачає нервові години зі сльозами на очах.

— Працюю я у двокімнатній квартирі в центрі міста. Часто про мою роботу дізнаються в жіночих консультаціях, де ми залишаємо буклети з телефонами. Після цього потенційні мамі приходять до мене, — розповідає Олена.

— Зазвичай я показую їм макети з ембріонами, і, потримавши їх в руках, жінки розуміють, що зародок — жива істота, яку не можна вбивати. Пам'ятаю, до мене прийшли двоє студентів. Дівчина завагітніла через два місяці стосунків. Хлопець категорично відмовлявся від народження дитини. Я зуміла пояснити їм, що аборт

— це жахливе вбивство, і в підсумку появився на світ чудовий малюк. Потім той батько мені не знав як дякувати.

Лише за минулий рік 140 щасливих жінок особисто висловили Олені свою вдячність. Серед них — Ірина Постникова. У 22 роки вона завагітніла, а коханний, дізнавшись про це, відразу покинув її.

— Я прийшла до Олени, розповіла про свої проблеми. Тоді вона мені сказала, що всі ми під Богом ходимо і Він нікого не залишить. Я розплакалася і вирішила, що буду народжувати. Тепер у мене є Артемо.

Багатодітна мати-психолог за свою роботу не бере ні копійки. Її колеги відзначають, що Олена вкладає всю себе в добре діло. Навіть після народження немовлят вона бере участь в їх подальшій долі — допомагає одягом, забавками і колясками.

вих питань, серед яких — питання про порозуміння між різними школами та навчальними програмами в контексті освітнього процесу ЦХВЕУ, поновлення реєстру викладачів, запровадження програми навчання для всіх проповідників братства, питання майбутнього об'єднання церковної та академічної освіти, поїздка наступного року працівників відділу освіти ЦХВЕУ до Ізраїлю, проведення наступної робочої зустрічі в Одесі тощо.

Адміністратор відділу освіти Василь Попудник репрезентував корисну друковану продукцію — щотижневик та календар-планувальник на 2014 рік, які вийшли у світ під редакцією відділу освіти ЦХВЕУ. Секретар відділу Богдан Галюк обговорив з присутніми проблеми прес-служб обласних відділів освіти братства, зауваживши як позитивні, так і негативні аспекти служіння в інформаційному середовищі. Наприкінці зустрічі з числа освітан була створена робоча група, яка, згідно з ініціативою комітету ЦХВЕУ, займеться написанням підручника для батьків.

chve.org.ua.

П'ЯТЬ СХОДИНОК ВІРИ

13 грудня у Запоріжжі про-йшла звітно-виборна конференція обласного об'єднання ЦХВЕУ. Старшим пресвітером області на чотирирічний термін одноголосно переобраний єпископ Василь Гедаревич.

Нині в Запорізькій області — 46 церков, які відвідують понад 3,5 тисячі членів. Функціонують 23 доми молитви, ще один — у стадії будівництва. У церквах багато молоді, активно розвиваються різні напрямки служіння.

Для участі у конференції до Запоріжжя прибув старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко. Цього ж дня разом з іншими пасторами він побував на богослужінні в

місцевій церкві на вул. Піщаній, де служив словом на тему «П'ять сходинок віри». На підставі текстів зі Священного Писання служитель показав процес зростання віри християнина, що нагадує природний процес зростання зрілої особистості. Це зростання відбувається на п'яти етапах: прийняття Ісуса Христа вірою, укорінення в Церкві та Слові Господа, плодоношення (з'являються плоди Святого Духа), посвячення і очікування приходу Господа (або зріла віра).

Віруюча людина проходить цей шлях поступово, неможливо перестрибнути через сходинки, але можна зупинитися на будь-якій із них. Навіть ті, хто має плоди, не завжди спішать посвячувати себе на служіння, а без цього зрілої віри не досягти.

chve.org.ua.

У ЗАПОРІЗЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ВІДКРИЄТЬСЯ КАФЕДРА ПРОТЕСТАНТСЬКОГО БОГОСЛОВ'Я

У Запоріжжі в Класичному приватному університеті (КПУ) незабаром буде відкрита перша в країні кафедра богослов'я «Євангелізм — протестантизм»

Майбутню кафедру повинен очолити пастор Запорізької церкви християн віри євангельської «Блага Вість», магістр богослов'я, бакалавр соціології та соціальної роботи, кандидат філософських наук, доцент кафедри гуманітарних дисциплін, докторант Ігор Семенюк.

Після завершення навчання учні отримають дипломи державного зразка про вищу християнську освіту — кваліфікація «бакалавр», потім — «магістр». Документи на вступ почнуть приймати вже з 1 січня 2014 року.

РІСУ.

№ 1 (112) Виходить щомісяця
СІЧЕНЬ 2014 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726